Barbara Cartland.

Pe ascuns.

Capitolul 1.

Frumoasa sală de bal a imensului conac al lordului Mercer şi al soţiei acestuia din Knightsbridge fusese scena multor evenimente importante, dar niciunul care să rivalizeze cu seara aceea caldă de vară.

Fiica lor, Mary-Rose, împlinea optsprezece ani, iar părinţii ei organizaseră cu acest prilej un bal mascat mai extravagant.

Cei mai distinşi şi de seamă membri ai societăţii londoneze veniseră la petrecere îmbrăcaţi în costume foarte variate şi pline de culoare.

In pofida părerii ladyei Mercer, orchestra care cânta în clipa aceea în salon fusese adusă în mod special pentru acest eveniment tocmai din America.

Intr-un colţ, fuseseră întinse mese şi un bufet îmbelşugat. Statui de gheaţă în formă de flori stăteau între glastre de

cristal pline cu trandafiri albi şi liliac.

Oaspeţii erau răsfăţaţi cu bucate alese, iar şampania curgea în paharele strălucitoare.

Se zvonea că la petrecere va fi prezent un înghiţitor de flăcări, şi va fi adus un tort imens cu optsprezece lumânări.

Toată lumea era încântată şi fericită, dar nimeni nu o întrecea pe lady Tamina Braithwaite.

Mică de statură, slabă şi îmbrăcată într-o ţinută extrem de colorată şi cu multe pene, lady Tamina venise la petrecere deghizată în pasărea paradisului.

Capul îi era acoperit cu un văl de mătase încrustat cu safire şi smaralde, aşa încât cu greu ar fi recunoscut-o cineva. Părul blond nu i se vedea, iar faţa îi era acoperită de mască.

Dar, sub mască, Tamina radia de fericire în timp ce se învârtea pe ringul de dans.

- O, Edmund! Nu-i aşa că asta e cea mai frumoasă petrecere la care ai participat?

Edmund Newson îi zâmbi partenerei sale. Refuzase să se deghizeze, deoarece se temea să nu pară ridicol, preferând să-şi păstreze farmecul natural.

- Eşti, fără doar şi poate, steaua serii, draga mea, îi şopti el când orchestra începu să cânte un vals.

Tamina râse.

- Ba nu, Edmund. Mary-Rose Mercer este steaua, pentru că e ziua ei de naştere. E firesc să ocupe toată scena.

Edmund se concentra asupra paşilor, aşa încât nu-i răspunse, dar era pe deplin conştient de faptul că toate privirile erau aţintite asupra micuţei păsări a paradisului şi nu asupra tinerei îmbrăcate în alb şi deghizată în Maria Antoaneta, regina cu destin tragic.

Tamina închise pentru câteva clipe ochii, lăsând lumea din jurul ei să se învârtă.

Era aşa de fericită! Era îndrăgostită!

Edmund era un politician în devenire. Tocmai câştigase prin alegeri, un loc în Camera Comunelor.

Tamina îl cunoscuse în urmă cu o lună, la o cursă de cai ţinută la Ascot.

Tatăl ei, lordul Braithwaite, avea o funcţie foarte importantă la Foreign Office şi în dimineaţa Zilei Doamnelor de la Ascot, împreună cu lady Braithwaite părăsiseră cu discreţie ţara pentru a ajunge cu o misiune diplomatică în Italia.

Deşi se considera o fată cu idei şi cu o percepţie forte modernă asupra vieţii, nu prea-i venea să se ducă singură la curse, dar naşa ei, contesa Lichley, care ţinea foarte mult la ea, acceptase cu bucurie s-o însoţească.

întrucât în ziua aceea era extrem de cald, după-masă contesa găsise repede un scaun într-un colţ şi se retrăsese sub umbrelă, ca să se odihnească şi adormise.

Prin urmare, Tamina se uită de una singură la curse. Aşa ajunse să-i fie prezentată lui Edmund Newson de către o prietenă comună.

- Iţi aminteşti ziua când ne-am cunoscut? îi şopti ea în timp ce se învârteau în jurul sălii de dans.

Edmund încuviinţă.

- îmi amintesc, iubire. în inima mea, este cea mai minunată zi din viaţa mea.

- Te-ai îndrăgostit de mine imediat?

- Desigur, draga mea. De ce crezi că te-am cerut în căsătorie în săptămâna următoare?

Tamina oftă.

Totul era minunat. Se simţea ca o eroină dintr-un roman de dragoste, având la picioarele ei un erou chipeş.

Da, era logodită, dar îi promisese lui Edmund să păstreze logodna secretă.

Undeva în mintea ei exista gândul că mama şi tatăl ei s-ar supăra dacă ar afla că se întâlneşte în secret cu un tânăr şi că este şi logodită cu el.

Dar Tamina alungă repede aceste gândur. Edmund era minunat, inteligent, chipeş, un foarte bun dansator, iar pe deasupra o iubea.

Când părinţii ei îl vor cunoaşte, îl vor îndrăgi cu siguranţă.

Tamina ridică ochii spre el. Era încruntat, iar asta-l făcea să pară aşa de dulce şi de serios. Era incredibil să se ştie cea

mai importantă persoană din lume pentru el.

Tamina ştia că părinţii ei o iubesc, dar deşi era cea mai mică dintre cei trei copii nu fusese răsfăţată.

Cei doi fraţi mai mari ai ei, Peter şi Guy, transformaseră totul într-o lume a băieţilor. Aşa se făcea că trebuise să înveţe să călărească, să se caţere în copaci, să cadă şi să-şi julească genunchii fără să se plângă, întrucât băieţii ar fi numit-o o plângăcioasă.

Când, în sfârşit, au plecat la şcoală, le-a dus dorul.

Avusese mai multe guvernante care încercaseră s-o transforme într-o făptură foarte feminină, dar de fiecare dată când Peter şi Guy se întorceau acasă îşi atrăgeau sora în fel de fel de locuri.

- De-abia aştept să te prezint fraţilor mei, Edmund, murmură ea când muzica se opri.

Ţinându-se de mână, ieşiră în grădină şi se aşezară pe una din băncuţele special amenajate pe verandă, sub lumina lunii.

- A, da! Parcă mi-ai spus că sunt amândoi în armată. Stau mult timp departe de casă, nu-i aşa?

- Da, zise Tamina cu ochii înlăcrimaţi. Peter, care e cel mai mare, e în armată, iar Guy, care a fost mereu diferit de fratele lui, s-a înrolat în marină.

- Şi te aştepţi să vină curând acasă? se interesă el, sărutându-i mâna.

- Nu. Din păcate, lipsesc cu lunile. Până atunci, sper că vom anunţa tuturor logodna noastră.

Edmund o privi cu ochi trişti.

- Nimeni nu-şi doreşte asta mai mult decât mine, Tamina. Dar, aşa cum ţi-am spus, e o chestiune de onoare s-o anunţ mai întâi pe bunica. Ea e cea care m-a crescut după moartea părinţilor şi are dreptul de a fi prima care ştie.

Ochii Taminei deveniră mai mari şi mai albaştri sub masca aceea cu pene.

- Iar bunica ta e foarte bolnavă, nu?

Edmund scoase un oftat.

- Da. Dar, după cum mi-a spus doctorul, starea ei se îmbunătăţeşte. De îndată ce o să fie suficient de puternică, mergem împreună să-i facem o vizită. Până atunci, mă tem că va trebui să ne ţinem iubirea secretă.

- Dar... dacă bunica ta nu se face bine? şopti Tamina pe un ton şovăielnic.

Edmund o prinse iar de mână şi se ridică.

- Atunci, ne vom căsători imediat. Cred că acum se servesc nişte aperitive. Cred că răcoritoarele sunt în seră. Aşteaptă-mă aici, draga mea! Mă duc să-ţi aduc ceva.

Tamina îl urmări drăgăstos cu privirea, în timp ce se îndepărta.

Atenţia îi fu imediat atrasă de un cuplu chipeş care stătea foarte aproape de locul unde se afla ea.

O recunoscu în doamna pe jumătate mascată şi îmbrăcată într-o rochie verde-închis pe lady Eunice Kenton. Dar bărbatul era un necunoscut, iar Tamina voia să ştie cine e. Purta o pălărie arabă, cu un văl care făcea în aşa fel încât să i se vadă numai ochii.

în timp ce se uita la ei, lady Eunice îl bătu pe umăr cu evantaiul din pene şi se îndreptă spre trepte, mătasea rochiei învârtindu-se în jur.

Bărbatul o privi îndepărtându-se, apoi se prăbuşi pe unul dintre scaunele de lângă Tamina şi scoase un oftat.

Ivan, conte de Daventry, se simţea epuizat. Parcă fiecare părticică a trupului său era istovită.

Era greu de crezut că în urmă cu trei luni ducea în Italia, o viaţă fericită, lipsită de griji. Nu fusese niciodată nevoit să-şi asume responsabilităţi sau griji, ca fratele lui mai mare, Geoffrey, care căpătase o anumită poziţie în societate, chiar prin naştere.

Ivan, care era cu cinci ani mai tânăr, nu-şi dorise nimic mai mult pe lume decât să călătorească în jurul lumii, să afle totul despre fiecare ţară şi cultură, despre istoria şi geografia poporului respectiv.

Cel mai mult îşi dorea să scrie o carte despre tot ce văzuse şi învăţase, iar apoi, gândindu-se în viitor, să-şi găsească un post în diplomaţie unde cunoştinţele lui ar fi putut fi de folos ţării.

Nici măcar după ce Geoffrey moştenise titlul, nu-şi făcuse griji asupra viitorului familiei Daventry.

Fratele lui mai mare, pe care îl adora, se căsătorise, iar Honesty, soţia lui, purta în pântece primul lor urmaş. Toată lumea părea fericită şi împlinită. Viitorul se arăta promiţător.

Dar totul se schimbase brusc într-o noapte de martie în care ningea, când trăsura în care se aflau Geoffrey, Honesty şi servitorii lor s-a răsturnat la o cotitură de drum alunecoasă, omorându-i pe loc, pe toţi. Se aflau pe un drum din Districtul Lacurilor. în clipa asta aproape că-i venea greu să-şi amintească ultimele trei luni. Durerea pierderii era prea mare, aşa că fu nevoit să închidă ochii.

Ajunsese între timp conte de Daventry, iar suferinţa pentru fratele lui mult iubit şi frumoasa lui cumnată trebuia controlată, deoarece erau multe de făcut.

A

In timp ce se grăbea să revină în Europa, tot nu-i venea să creadă că telegrama primită era adevărată. Credea că telegrama primită nu era decât o farsă, o glumă proastă. Pe de altă parte, îşi spunea că nimeni nu ar fi fost aşa de rău, încât să facă un gest atât de mârşav.

Trebuise apoi să se ocupe de înmormântare, de durerea servitorilor, deoarece pieriseră şi trei dintre aceştia. Apoi, fusese nevoit să se ocupe de toate actele şi documentele referitoare la moşie.

Se simţise epuizat şi plin de gânduri negre până în clipa când o întâlnise într-una din zile, pe lady Eunice, la plimbarea cu caii.

Nu ştia nimic despre societatea londoneză. Multe dintre tradiţii şi etichetă dispăruseră la sfârşitul secolului. Viaţa începuse să aibă un ritm mult mai trepidant.

Lipsise mult prea multă vreme din Londra şi pierduse legătura cu prietenii săi.

Simpatia neaşteptată pe care o manifestase faţă de el lady Eunice era binevenită prin comparaţie cu gesturile de afecţiune ale rudelor, care mai mult îl stânjeneau. începuse chiar să creadă că această prietenie s-ar putea transforma în ceva mult mai durabil.

Era benefic că întâlnise pe cineva în care să poată avea încredere.

Loialitatea şi onestitatea erau primele lucruri pe care le ceruse dintotdeauna de la tovarăşa de viaţă.

în seara aceea, era pentru prima dată când ieşise în societate după înmormântare.

Eunice insistase să vină, fiindcă la un bal mascat era scutit de obligaţia de a sta de vorbă cu toată lumea.

Dar oare se bucura de această ieşire? Muzica era aşa de puternică, iar culorile atât de vii, de ţipătoare!

Cu câteva luni în urmă s-ar fi aruncat într-o asemenea petrecere cu toată bucuria, dar acum? Privind în urmă, avea o cu totul altă perspectivă asupra acelei persoane.

Ivan, cel de atunci, nu mai exista.

Nu putea gândi clar, întrucât se simţea extrem de obosit.

Când şi-a dat seama că scosese un geamăt uşor, se simţi atins de cineva. Vecina lui deghizată în verde şi albastru se întorsese cu faţa spre el.

- Domnule, nu vă simţiţi bine? Să chem pe cineva?

în ochii lui negri apăru o licărire, de parcă făptura aceea micuţă l-ar fi putut ajuta în vreun fel.

Contele o remarcase mai devreme o pată de culoare printre toate acele costume, cele mai multe în nuanţe crem.

Probabil că era una dintre tinerele care ieşeau pentru prima dată în societate, îşi spusese el. Dădu din cap, iar Taminei i se păru că vede amuzament în ochii lui. Dar era greu de spus, întrucât jumătate din faţă îi era acoperită.

- Mi-e teamă să vorbesc cu tine, ca nu cumva să-ţi iei zborul, zise el în glumă. Dar nu-ţi face griji în privinţa mea. Sunt sănătos, chiar dacă puţin obosit. Acestea fiind spuse, nu crezi că a sosit vremea să te culci?

Tamina se încruntă în spatele măştii.

Faptul că era scundă şi suplă o făcea să pară mai tânără, dar nu chiar ca o şcolăriţă.

- Mă bucur că vă simţiţi bine, domnule, îi răspunse ea pe un ton rigid. Vă place petrecerea?

- Foarte mult.

- Partenera dumneavoastră, lady Eunice, este o

dansatoare minunată, adăugă Tamina cu multă căldură.

- O cunoşti?

- Da, am avut plăcerea de a o cunoaşte, îi răspunse ea cu entuziasm. Şi pe logodnicul ei, domnul Marshall. Un gentleman american extrem de interesant. Cred că acum e în America. Traversează Atlanticul în permanenţă, fapt care mi se pare extrem de fascinant. Mi-ar plăcea să călătoresc în jurul lumii pe un vapor mare.

- Domnul Marshall, repetă el cu vocea răguşită, iar Tamina se întrebă dacă nu cumva răcise.

- Pare un gentleman foarte deştept, zise ea râzând, dar asta pentru că e mult mai în vârstă decât mine. Cred că are aproape cincizeci de ani, la fel ca tata. NU am înţeles o boabă din ce spunea despre finanţe când ne-am cunoscut.

Urmară câteva clipe de tăcere, iar Tamina se simţi brusc stânjenită.

Oare spusese prea multe despre domnul Marshall unui străin?

Bătrâna ei doică obişnuia s-o certe pentru că "dă din gură fără să gândească". O, Doamne, oare făcuse o indiscreţie?

Dar oare lady Eunice nu-i pomenise despre logodnicul ei înainte de a accepta să danseze cu acest gentleman în public?

Tamina era sigură că va rosti numele lui Edmund ori de câte ori va avea ocazia, fireşte când logodna lor va fi anunţată.

El îşi împinse puţin mai mult scaunul în umbră, aşa încât Tamina nu-i mai vedea aproape deloc faţa.

- Dar domnul Marshall e o persoană de seamă, sunt sigură de asta, adăugă ea încercând să mai dreagă busuiocul.

- NU am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe acest domn Marshall, zise el, încercând să vorbească pe un ton firesc.

Eunice logodită! Cum era cu putinţă una ca asta? I-ar fi spus.

Nu, era o nebunie. De ce s-ar împrieteni o tânără logodită cu un alt bărbat?

Unde era onoarea cuvântului dat? Unde era onoarea ei de doamnă?

Era limpede că fata aceasta cu mască verde şi albastră făcuse o greşeală prostească. Este foarte tânără şi probabil că nu o cunoaşte prea bine pe Eunice. Era obosită - ora era aşa de înaintată - şi probabil că o confundase cu altcineva.

Da, asta se întâmplase.

Dar Tamina vorbea în continuare, iar fiecare vorbă rostită îi pătrundea ca otrava în suflet.

- îmi place povestea felului în care s-au logodit pe vapor, când lady Eunice se întorcea de la New York. Mama ei i-a spus mamei mele că erau singurele persoane care nu sufereau de rău de mare şi că, într-o seară, sala de bal a fost numai a lor.

Contele se ridică brusc.

îşi amintea că Eunice îi spusese că tocmai se întorsese dintr-o călătorie la New York, iar drumul peste Atlantic fusese îngrozitor. Ba menţionase chiar şi sala de bal, dar goală. în schimb, nu pomenise nimic despre domnul Marshall, logodnicul ei.

Săptămâni bune îşi arătase simpatia faţă de el şi-l minţise.

Dar de ce?

Aceasta era întrebarea care îl măcina. Să-şi fi închipuit oare că el îşi dorea o relaţie clandestină? Părea el oare un asemenea gen de bărbat?

Şi ce credeau ceilalţi oameni din societate? Că era genul de bărbat care seduce logodnica altuia în timp ce logodnicul e plecat din ţară?

Contele era pe deplin conştient de faptul că, lipsind atâta vreme din ţară, Eunice putea foarte uşor să-l părăsească.

Numai că oamenii nu ar vedea lucrurile în această lumină. El ar fi păcătosul care i-a stricat viaţa lui Eunice.

în clipa aceea, contele îşi dădu seama că nu va mai putea niciodată să aibă încredere într-o femeie. Trupul îi fu parcă cuprins de febră. După ce îndurase o asemenea suferinţă în ultimele luni, trădarea acestei femei era lovitura finală.

Făcu o uşoară plecăciune în faţa ciudatei creaturi elfine care stătea lângă el şi plecă.

Nu dorea să dea %r ochii cu Eunice, deoarece habar nu avea ce i-ar fi spus Într-o asemenea stare de spirit.

Nu, tot ce-şi dorea în clipa aceea era să ajungă acasă, iar apoi să plece din ţară, cât mai departe de Eunice.

Tamina îl privi în timp ce se îndepărta şi se ridică, hotărâtă să-l urmărească. Avea senzaţia că într-un fel sau altul îl supărase. Nu va avea pace până ce nu va afla despre ce e vorba şi nu-şi va îndrepta greşeala.

Bătrâna ei doică îi tot spunea:

"Să nu laşi soarele să se ridice asupra furiei tale." Ei bine, nu era furie, ci culpabilitate, dar sentimentul era acelaşi.

0 luă repede spre uşa din spate, croindu-şi drum printre scaune şi mese, printre împăraţi şi legionari romani, sirene şi alte figuri care râdeau fericite.

Străinul o luase spre sala de dans. Tamina era sigură că va ajunge la timp în hol. Dar când ajunse la colţul casei, se opri brusc, ezitând să mai facă vreun pas. Lângă uşă îl văzu pe dragul ei Edmund vorbind cu o tânără înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o rochie simplă de culoare verde. Tânăra era foarte frumoasă, buclele castanii îi curgeau în cascadă pe spate, dar rochia ei era simplă şi mai degrabă sărăcăcioasă. Singura ei bijuterie era o cruciuliţă din argint, pe care-o purta la gât.

Taminei nu-i venea să creadă că o tânără astfel îmbrăcată putuse fi invitată la petrecere. Poate că lucra pentru familia Mercer sau poate că venise cu un mesaj.

Ştia că lady Mary-Rose Mercer avea mai mulţi fraţi şi surori mai mici, unii dintre ei suficient de mici, încât să aibă nevoie de o doică. Poate că fata era guvernanta lor.

Dădu să meargă spre ei, dar ezită din nou. Stăteau foarte aproape unul de altul. Tânăra ţinea mâna pe mâneca lui, într-un gest de implorare.

Tamina îşi muşcă buza.

Fusese deja indiscretă în seara aceea. Nu voia să-l supere pe Edmund întrerupând conversaţia privată pe care o avea cu tânăra aceea, care părea foarte supărată.

Expresia întipărită pe chipul lui Edmund era solemnă şi îngrijorată. Poate că tânăra avea o problemă şi venise la el să i-o rezolve.

Ca membru al parlamentului, era de presupus că i se va cere adesea sfatul, iar Tamina simţea că nu ar fi fost just să se amestece.

Se întoarse şi se grăbi spre casă, conştientă că străinul care purta pălărie arăbească plecase de mult.

Holul era gol, în afara unui valet al familiei Mercer.

Tamina scoase un oftat.

Se va întoarce la Edmund şi-l va ruga s-o ducă acasă. Balul îşi pierduse farmecul şi interesul.

Se simţi brusc foarte obosită şi, în mod ciudat, nefericită pentru că nu reuşise să îndrepte greşeala pe care-o făcuse faţă de acel străin, indiferent cine era.

Capitolul 2

O lumânare ardea în oficiul care dădea spre bucătăria vastă a reşedinţei familiei Daventry din vestul Londrei.

Camera era întunecată, dar cuplul care stătea la masă era senin şi fericit.

Joe Goodall, valetul contelui, nu avea decât nouăsprezece ani. Era prea tânăr pentru un post atât de important, dar ca şi stăpânul său, căpătase funcţia la moartea fostului conte.

Fratele mai mare al lui Joe, Jacob, valetul răposatului conte, fusese şi el ucis în tragicul accident.

La vremea teribilei catastrofe, Joe era ajutorul valetului, dar la înmormântarea lui Jacob fusese abordat de noul conte, care-i oferise postul deţinut de fratele său.

Stătea acum la masă, ţinând-o de mâini pe iubita lui, Nancy Rider, aşezată de cealaltă parte.

Joe o cunoştea pe Nancy încă de pe când erau copii şi înainte de a intra în slujba răposatului conte locuiseră pe aceeaşi stradă lăturalică şi murdară din Londra.

Nancy îşi pierduse mama la vârsta de zece ani şi fusese nevoită să aibă grijă de tatăl ei, un om care nu era bun de nimic.

Bill Rider era un om foarte rău, o brută care-şi trata fiica mai rău ca pe o sclavă.

- Trebuie să plec, Joe, şopti Nancy când începură să se audă clopotele bisericii. Tata o să se întoarcă în curând şi dacă nu găseşte masa pusă ştii foarte bine ce se întâmplă.

Joe îi strânse şi mai puternic mâna, nedorind să-i dea drumul. Draga lui Nancy nu avea decât şaptesprezece ani, era slabă şi cu părul negru. O iubea mult.

Zări pe mâinile acesteia vânătăi, fapt care îl făcea să fiarbă de furie. Tatăl ei era un om brutal, mai ales când bea.

- De ce nu mă laşi să-l pun la punct? izbucni el furios. I-aş arăta eu lui.

- Nu. O să devină şi mai violent. Nu-i pasă decât de el.

-Contele...

Nancy îşi retrase imediat mâna şi se ridică.

- Nu, Joe! Nici să nu te gândeşti la una ca asta. Dăm amândoi de bucluc.

- Atunci, nu mai avem nimic altceva de făcut decât să ne căsătorim, insistă el cu încăpăţânare, dacă suntem căsătoriţi,

tatăl tău nu te mai poate ţine acasă.

- Dar unde-o să stăm? Şi munca ta? O să ajungem pe străzi. O să flămânzim.

- Ba nu, draga mea, zise el mângâindu-i obrazul. O s-o scoatem noi la capăt. Fugim la Gretna green şi ne căsătorim, aşa cum ţi-am spus. Apoi, ne întoarcem, îl aşteptăm pe conte la Daventry Hali şi-i cerem de lucru.

Lui Nancy îi tremurau buzele. Era o fată curajoasă, dar nu-l cunoştea pe conte.

- De ce ne-ar ajuta, dacă îl părăseşti fără să-l anunţi? Nici măcar nu ai să reuşeşti să te apropii de el ca să-i vorbeşti. O să fii dat afară de vreun majordom.

Joe îşi muşcă buzele.

- Contele e un om de treabă. Un om corect. Jacob o spunea adesea. Avea o părere foarte bună despre el. Sunt sigur că va înţelege.

- O, Joe! Să fiu soţia ta, să fim mereu împreună. Ăsta ar fi un vis împlinit.

Stătură aşa un timp, după care Nancy se retrase.

- Trebuie să plec. E foarte târziu.

Joe o ajută să-şi pună pelerina.

- Stăpânul trebuie să vină la ţară peste două zile. O să vin să te iau şi o să plecăm împreună în Scoţia. Săptămâna viitoare pe vremea asta o să fii doamna Joseph Goodall! Ţi-o jur.

în clipa aceea se auzi soneria.

- Cred că e stăpânul care tocmai s-a întors de la balul familiei Mercer. A venit mai devreme, adăugă Joe. Cred că vreo o cafea sau un whisky. Trebuie să plec.

Sărutând-o repede pe buze, o privi cu tandreţe în timp ce aceasta se strecura afară din oficiu şi dispărea în noapte.

într-o casă mare din centrul Londrei o altă tânără se pregătea să se culce.

Tamina se întorsese mai devreme de la bal. Pretinsese că o doare capul şi se simţi vinovată când văzu cât de îngrijorat era Edmund de starea ei de sănătate.

Dragul de Edmund! Ce fericiţi vor fi când, în sfârşit, vor deveni soţ şi soţie.

îi fusese cu neputinţă să-şi explice, de ce balul i se păruse dintr-odată neatrăgător.

Străinul cu ochi întunecaţi şi costum arab o tulburase. Iar când îl văzuse pe Edmund vorbind în grădină cu tânăra aceea înaltă şi îmbrăcată în rochia aceea simplă, de culoare verde, stânjeneala pusese stăpânire pe ea.

Parcă era o intrusă, ceea ce era ridicol, deoarece Edmund era logodnicul ei, chiar dacă logodna lor era secretă.

Tamina luă biletul care fusese ataşat buchetului de trandafiri albi şi roz primiţi în dar de la Edmund.

"Te iubesc, te ador, tânjesc după tine, iar aceste flori ţi-au fost trimise din suflet. Sunt frumoase, dar nu la fel de frumoase ca tine.

Fii binecuvântată, draga mea! Număr orele şi minutele până te voi revedea."

Citise scrisoarea de nenumărate ori, iar acum o sărută, grăbindu-se s-o aşeze în poşetă, amintindu-şi că-i promisese lui Edmund că nimeni nu va afla nimic până în clipa în care vor putea să-şi facă publică iubirea.

Tamina îi ceruse cameristei să plece, iar acum îşi scotea singură rochia.

- Micuţa pasăre a paradisului se duce la culcare, îşi spuse ea râzând pe înfundate.

Stătea în faţa oglinzii, pieptănându-şi buclele bălaie, când auzi o bătaie în uşă.

- Intră!

Se întoarse, întrebându-se cine ar putea s-o deranjeze la o oră aşa de târzie.

- Domnişoară Tamina... vă caută cineva la telefon, zise Angus, unul dintre valeţii de serviciu în acea seară.

Tamina îl privi uimită.

- Un telefon pentru mine? repetă ea, simţindu-se cuprinsă de fiori. E tata? S-a întâmplat ceva rău?

Angus, care ţinea foarte mult la Tamina pe care-o cunoştea de când era de-o şchioapă, clătină din cap. Ştia că trebuie să se arate neştiutor, dar nu suporta s-o vadă întristată pe stăpâna lui.

- Nu, e o tânără, domnişoară. Cere să vorbească imediat cu dumneavoastră. Mi-am luat libertatea de a-i spune că v-aţi retras, dar insistă că e vital să vă vorbească în această seară.

- Foarte bine, Angus. E ciudat, dar cobor imediat.

Telefonul era aşezat pe masa din impunătorul birou al

tatălui ei.

Tamina nu prea folosea telefonul, fiindcă îşi vedea foarte des prietenii şi nu simţea nevoia să le vorbească altfel decât în faţă.

- Bună seara, zise ea pe un ton clar. Sunt Tamina Braithwaite. Cu ce vă pot ajuta?

- Trebuie să vă vorbesc, se auzi vocea unei fete, pentru că vreau să vă spun adevărul, pe care ar trebui să-l ştiţi.

- Adevăruldespre ce? întrebă Tamina, uimită. Sunteţi sigură că vă adresaţi cui trebuie? Aţi sunat la familia Braithwaite.

- Sunteţi exact persoana cu care vreau să vorbesc, îi replică vocea pe un ton dramatic. Vreau să înţelegeţi că vorbele mele exprimă adevărul şi numai adevărul.

- Adevărul despre ce? repetă Tamina, întrebându-se dacă nu cumva cea care sunase nu se simţea bine.

- înţeleg că sunteţi foarte bună prietenă cu Edmund Newson.

Taminei i se opri răsuflarea şi strânse cu putere firul de telefon.

- Ce legătură aveţi dumneavoastră cu asta?

- Am, pentru că de mai bine de un an e îndrăgostit de mine. Suntem logodiţi şi mi-a promis că în clipa când ne vom permite, o să ne căsătorim.

- Nu... nu înţeleg.

- Nu-i greu de înţeles. Edmund are foarte puţini bani. Nu e un om bogat. Nu-şi poate permite să se căsătorească din dragoste şi-i vine foarte greu să petreacă prea multă vreme cu mine. De aceea trebuie să ţinem logodna secretă.

Se opri o clipă, după care continuă:

- Lucrez şi strângem toţi banii pe care-i câştigăm. Vă cer, vă rog să nu-l încurajaţi să mă părăsească. Puteţi avea orice bărbat pe care vi-l doriţi. Sunteţi bogată şi frumoasă. Vă rog să-l lăsaţi în pace pe Edmund.

Tamina asculta, dar nu-i venea să creadă.

Fata asta nu avea cum să vorbească despre dragul ei Edmund.

Cu o vocea în care nu se recunoştea, întrebă:

- Edmund s-ar căsători cu dumneavoastră dacă ar avea suficienţi bani?

- Sigur că da, îi răspunse ea cu simplitate. E iubitul meu de mai bine de un an. Ne vedem de fiecare dată când putem, dar chiar şi acum, după ce a intrat în Camera Comunelor, nu ne permitem să ne căsătorim. Viitorul nostru depinde de cât de mulţi bani va obţine Edmund.

Taminei îi stătu parcă inima-n loc.

Avea îngrozitoarea senzaţie că lumea se prăbuşeşte sub picioarele ei şi că mai are puţin şi leşină.

- Vă... iubeşte? şopti ea, întrebându-se dacă nu cumva toată această poveste era o greşeală îngrozitoare.

Edmund era un om onorabil. Nu s-ar fi logodit niciodată cu o fată, în timp ce se vedea cu alta.

Era de neconceput.

- Sigur că mă iubeşte. Suntem logodiţi. Dar v-am văzut dansând cu el aseară şi, deşi Edmund m-a asigurat că sunteţi numai prieteni şi că v-a însoţit la bal pentru că părinţii dumneavoastră sunt plecaţi din ţară, tot am senzaţia că trebuia să aflaţi adevărul.

Brusc, legătura se întrerupse.

Tamina rămase cu receptorul în mână, uitându-se la el de parcă nu ar fi ştiut ce e.

Puse cu atenţie receptorul în furcă, mâna tremurându-i îngrozitor.

în afară de cercul de lumină trasat de lampa de pe biroul tatălui ei, totul era în umbră. Rafturile cu cărţi legate în piele parcă se strângeau în jurul ei. Statuetele cu oameni de vază ai Antichităţii râdeau la ea. Sau cel puţin asta era impresia ei.

îi venea greu să creadă ce auzise. Şi totuşi, în mod ciudat

era sigură că era adevărat.

îşi dădu seama că undeva în adâncul sufletului ei, bănuise că Edmund fusese atras de familia ei şi de poziţia acesteia în societate.

Ii pusese o mulţime de întrebări despre tatăl şi mama ei, ca şi despre cei care veneau la petreceri sau la întruniri. Ştia că, după căsătorie, va fi inclus în acest cerc, în calitate de soţ.

Dar s-o ia de soţie în vreme ce o iubea pe alta! Cum putea să-i condamne pe amândoi la o astfel de viaţă împovărătoare?

Tamina simţi cum o podidesc lacrimile, dar nu făcu nimic să le oprească. Era cât se poate de limpede în clipa aceea de ce insistase ca logodna lor să fie ţinută secretă.

Oare chiar avea o bunică bolnavă în Scoţia sau era şi asta o minciună? Probabil. Se temea ca nu cumva această fată să audă de logodna lor şi să facă o scenă în public, ceea ce ar fi fost o adevărată catastrofă pentru cariera lui politică.

Tamina era acum aproape sigură că fata care-i telefonase era cea cu care îl văzuse vorbind la bal. Totul căpăta sens acum.

- O, Edmund! Cum ai putut să faci un lucru atât de îngrozitor? şopti ea.

Probabil că, dacă s-ar fi căsătorit, el ar fi dorit-o în secret tot pe cea pe care-o iubea şi care muncise atâta ca să strângă bani pentru a fi împreună cu el.

Era pentru prima dată în viaţa ei, când Tamina se gândea la banii şi la poziţia în societate a familiei sale, drept cauze ale unor dificultăţi, ca şi la faptul că, prin asta îi atrăgea irezistibil pe bărbaţi.

Dacă se gândise vreodată la bani până atunci, apoi aceasta se datorase exclusiv faptului că avea în acest fel posibilitatea de a călători în străinătate. Să meargă cu cele mai bune vapoare şi să stea la cele mai bune hoteluri.

Tatăl ei era un om cu stare şi deţinea fără îndoială o poziţie importantă la Foreign Office. Asta însemna că toată lumea voia să-l cunoască şi să primească una dintre invitaţiile pe care el şi mama lui le trimiteau practic în fiecare săptămână a anului.

Primeau oaspeţi la dineuri, la baluri, la weekendurile petrecute la ţară, la Baithwait, la moşia din Devon, la partidele de pescuit sau vânătoare, cursele de cai şi tot ce era la modă într-un sezon sau altul.

Abia acum reuşea parcă să vadă adevărul.

- Nu după mine aleargă bărbaţii, ci după averea tatălui meu. Chiar dacă aş fi fost o fată sărăcuţă la minte, care se îmbracă fără gust, aşa cum fac unele femei, tot ar bătea la uşă sau m-ar invita la dans. în cele din urmă, m-ar cere în căsătorie, aşa cum o făcuse Edmund.

Ar fi vrut să ţipe, într-atât de umilită se simţea.

Iar ce era şi mai rău era faptul că crezuse toate

complimentele pe care le primise.

Crezuse că bărbaţii care-i declaraseră că e adorabilă se gândeau la ea, nu la banii ei. Era invitată la aşa de multe petreceri nu pentru că pretendenţii ei voiau s-o cunoască mai bine, să afle ce simte şi ce gândeşte, ci pentru că voiau să ajungă la tatăl ei.

„Cum să suport una ca asta? Cum să trăiesc ştiind asta?” se întrebă Tamina.

Dar în clipa aceea nu exista un răspuns la această întrebare. Nu vedea decât nefericire şi umilinţă.

Edmund, bărbatul pe care îl iubea atâta, o trădase.

- Ce-o să fac şi ce-o să-i spun? se întrebă ea cu voce tare. Cum să trăiesc acum, când ştiu adevărul?

Dar nu avea răspuns la aceste întrebări, aşa încât se simţi intrând brusc într-o lume a umbrelor, o lume unde în clipa aceea, nu exista nicio lumină.

In vestul Londrei, contele de Daventry îşi scoase jacheta şi o aruncă nepăsător într-un scaun.

încercă să aţâţe focul, însă lemnele din sobă nu scoaseră decât câteva scântei. Stătu câteva clipe pe gânduri, privind cenuşa.

Cenuşă! - cam acesta era cuvântul potrivit pentru a descrie starea în care se afla.

Eunice era deja logodită şi urma să se căsătorească. îl minţise. Ei bine, poate că nu folosise atât de multe cuvinte, dar cu siguranţă acel" Eşti liber să-mi fii prieten apropiat?" nu era genul de întrebare pe care o lady s-o pună unui gentleman.

De ce nu-i pomenise despre americanul ăla, Marshall, atunci când se cunoscuseră? I se părea aşa de uimitor, încât nu-i venea să creadă.

Dar dacă se înşelase fata de la bal? Era o copilă, iar copiii interpretează adesea lucrurile greşit.

Răscoli iar prinu focul, iar acesta, în sfârşit se aprinse.

Nu, nu exista nicio speranţă. Abia acum, prin prisma celor aflate, remarcele făcute într-o doară de diferite cunoştinţe căpătau sens.

Iar asta nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Şi nu pentru că fusese păcălit de o femeie, asta se putea întâmpla oricărui bărbat care-şi trăia viaţa din plin, ci pentru că onoarea şi poziţia lui în societate erau ameninţate.

Oamenii vor vorbi şi vor bârfi pe 1a spate. Parcă vedea scena: tăcerea care s-ar instaura când ar intra într-o încăpere şi remarcele seci ale celorlalţi membri ai clubului.

I se va atribui rolul "celuilalt bărbat", al celui care a încercat să strice logodna altuia şi - ceea ce era şi mai amar - în timp ce logodnicul doamnei nu era în ţară să-şi apere relaţia.

Hotărî să părăsească imediat Anglia.

O uşoară bătaie în uşă îl făcu să tresară. Joe, tânărul său

valet, intră purtând o tavă pe care se afla nişte cafea. Pentru câteva clipe, norii se risipiră parcă. Băiatul era aşa de serios în timp ce încerca să-şi ducă la îndeplinire sarcina.

Contele nu-şi amintea de fratele lui Joe, Jacob, care fusese ucis în acelaşi îngrozitor accident care schimbase viaţa multor oameni, dar ştia din scrisorile păstrate în familie că fusese un tânăr de treabă şi era sigur că Joe îi va călca pe urme.

- Iţi mulţumesc, Joe. Cafeaua e binevenită.

- Vreţi să fac iar focul? L-am făcut mai devreme, pentru că mi s-a părut cam frig chiar şi pentru o noapte de vară.

- Nu, Joe. Nu e nevoie. Ai putea însă face altceva pentru mine.

- Stăpâne?

- Pregăteşte-mi hainele! Şi pe ale tale. Plecăm într-o călătorie lungă. De îndată ce se poate, intenţionez să călătoresc pe mare, undeva departe. Iar tu vei veni cu mine.

Tamina străbătea camera în lung şi-n lat, încercând să-şi stăpânească lacrimile care nu se mai opreau.

„Trebuie să plec. Nu pot rămâne în Londra. Ce-o să-i spun lui Edmund când o să ne vedem? O, cât îl urăsc! îl urăsc! Dar îl şi iubesc”.

Se sui în vârful patului şi-şi înfundă capul în pernele cu miros de lavandă.

„Ce bine-ar fi dacă mama ar fi aici. I-aş putea povesti,

explica. Ar înţelege”.

Se întrebă dacă nu s-ar putea duce după ei în Italia, dar îşi dădu seama că nu putea s-o facă.

Tatăl ei era un oficial, chiar dacă unul discret, al Foreign Office-ului, iar mama ei îl însoţea ca să-l ajute, fiind gazda a numeroase dineuri.

Deşi călătoria lor în Italia era una de plăcere, Tamina ştia că de fapt, tatăl ei era implicat în negocieri politice foarte delicate.

Nu le va pica deloc bine sosirea unei fiice dezamăgite care le va vorbi despre o logodnă secretă, care nu va mai avea loc, pentru că fusese trădată de un om lipsit de onoare.

Nu putea să-şi împovăreze părinţii cu aşa ceva.

Se întoarse cu faţa în sus şi privi în tavan.

- O, Edmund! Ce-ai făcut? strigă ea neputincioasă şi nefericită, simţind că lumea întreagă se destrămase.

Fusese aşa de fericită, încât simţise că zboară. Dragostea ei crescuse cu fiecare clipă care se scurgea.

în timp ce se tot răsucea în pat, nu putea să-şi scoată din minte gândul că tot ceea ce-i spusese era neadevărat.

Când îi mărturisise că o iubeşte mai mult decât oricine pe lumea asta, se gândea de fapt la cealaltă.

Se ridică încetişor din pat.

Nu va mai rămâne la Londra, ca să treacă prin alte clipe stânjenitoare. Nu voia să dea ochii cu Edmund şi să-i spună

că descoperise duplicitatea lui.

Privind în urmă, Tamina înţelese de ce fusese atât de convingător, netrezindu-i nici cea mai mică suspiciune. Declaraţia lui însemna de fapt:

- Iubesc banii şi poziţia ta în societate. îţi vreau banii şi trebuie să-i am. La fel, trebuie să fiu acceptat în cercul din care tu faci parte. în acest fel voi fi mult mai important decât sunt în acest moment.

„Asta îşi doreşte cu adevărat", îşi spuse Tamina. „Am fost

o proastă crezând că însemn cel mai mult pentru el".

♦

Moţăi cam o oră, iar când se iviră zorii, se sculă şi-şi spălă faţa cu apă rece.

„Cum să dau ochii cu el? Cum să fac faţă zilelor, lunilor următoare purtând atâta suferinţă cu mine? Cum să-l fac să-şi dea seama că ştiu adevărul şi că vorbele lui de iubire, care păreau că mă duc în cer nu erau decât un pretext, o modalitate de a pune mâna pe banii tatălui meu, ca să-şi transforme viaţa într-una de succes?"

îşi dădu brusc seama că nu avea cum să-l înfrunte pe Edmund.

I-ar fi cu neputinţă să-i mai asculte vorbele de iubire, care nu erau decât minciuni.

Minciuni pe care le spunea cu atâta priceepere, încât crezuse totul.

„îmi va spune că mă înşel şi că fata de la telefon minţea.

Iar cu fiecare cuvânt rostit va ucide dragostea, dovedind că e un om lipsit de onoare.

Tamina îşi şterse buzele cu un prosop, de parcă ar fi vrut în acest fel să şteargă sărutul lui Edmund.

Crezuse că, prin săruturile sale, acesta îi oferea sufletul, inima. Insă tot ce reuşise să-i ofere era un gust amar.

Capitolul 3

în ziua următoare, Tamina fu foarte nefericită.

Rămăsese la ea în cameră, informându-şi personalul că avea o durere de cap cumplită şi că nu era acasă pentru nimeni, nici măcar pentru domnul Newson.

Edmund îi trimise flori. Un bucheţel de violete delicate, iar după-amiază unul de liliac. Fiecare buchet era însoţit de un bileţel în care-şi exprima imensa lui dragoste şi profundul regret că era bolnavă, precum şi speranţa că-şi va reveni curând.

Tamina citi rândurile scrise de mână, declaraţiile de iubire nesfârşită şi se simţi cuprinsă de un amestec de furie şi de disperare.

Cum avea tupeul de a scrie astfel de vorbe, având în vedere că era logodit cu altcineva? Comportamentul lui era

unul diabolic.

Cele douăzeci şi patru de ore trecură foarte greu. Tamina nu putea să doarmă, la fel cum nu putea să mănânce. Nu se gândea decât la visele ei sfărâmate.

Problema cea mai grea era că nu avea cui să se destăinuie. Până şi fraţii ei erau plecaţi în străinătate cu armata şi cu marina.

Dacă Peter şi Guy ar fi fost acasă, s-ar fi înfuriat pe Hdmund, ba chiar s-ar fi luat la bătaie cu el, căci, în pofida faptului că o priveau de sus, era surioara lor şi s-ar fi îngrozit la gândul că i-ar fi putut cineva face rău.

Dar întrucât logodna ei cu Edmund fusese secretă, niciunul dintre prietenii ei nu avea habar că inima-i fusese frântă într-un timp atât de scurt.

Acum ştia ce trebuie să facă. Să părăsească grabnic Londra şi să nu se mai întoarcă decât atunci când va fi complet vindecată.

Nu se simţea în stare să aibă o scenă urâtă cu bărbatul pe care îl iubise atâta.

„Nu mai pot rămâne aici", îşi spuse ea. „O să-i fie uşor să mă contacteze. La un moment dat, unul dintre servitori o să-i dea drumul înăuntru sau o va aştepta pe stradă. O, ar fi îngrozitor!"

Ce-ar putea spune sau face ca să restabilească legătura dintre ei? în timpul nopţii, îi trecuseră prin minte o mulţime

de conversaţii stupide.

- O, Tamina, draga mea! Sigur că pe tine te iubesc. Fata aia e puţin nebună. Cred că, de curând, a fost internată într-un ospiciu şi mă hărţuieşte, pretinzând că este logodnica mea.

Nu, ar fi fost o prostie.

Comportamentul lui fusese lipsit de onoare şi asta numai şi numai pentru că era fiica lordului Braithwaite.

Tamina ştia prea bine că nu o să-l ierte niciodată pe Edmund.

Dacă-şi va regăsi seninătatea, se va întoarce la Londra şi-i va spune, calm şi cu detaşare, exact cum se simţise şi ce ruşine ar trebui să-i fie pentru comportamentul avut.

Se răsuci în pat, tot încercând să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă.

„Da, voi plece, dar nu ca lady Tamina Braithwaite. Vor şti că sunt bogată şi că părinţii mei sunt importanţi. Cum aş putea afla că mă plac pentru ceea ce reprezint eu? Mă voi gândi mereu că

oamenii vor dori să-mi vorbească sau să stea în compania mea, pentru că sunt cine sunt, iar familia mea e bogată.

Trebuie să plec sub altă identitate, să-mi iau ceva de lucru, aşa încât nimeni să nu ghicească cine sunt. Trebuie să fac ceva nou şi interesant ca să nu mai fiu năpădită de nefericire".

Tamina sări din pat şi se duse la fereastră şi îşi trecu în revistă calităţile.

„Am fost bine educată- mult mai bine decât multe alte linere - datorită vederilor moderne ale tatălui despre condiţia femeii în societate. Aş putea fi profesoară sau guvernantă sau poate să am grijă de o doamnă în vârstă. Sau să-mi ofer serviciile ca secretară.

Tamina ştia că nu-şi pierduse abilităţile dobândite la şcoala pe care-o urmase în Elveţia, chiar dacă nu practicase.

Unele dintre fetele care-i fuseseră colege la şcoala din Geneva găseau foarte ciudat că ea, Tamina Braithwaite, se instruia pentru dactilografíe sau stenografie.

- Ce prostuţă mai eşti, Tamina! exclamaseră ele. De ce să-ţi baţi capul cu toate chestiile astea, atâta vreme cât nu vei avea nevoie de ele când te vei întoarce acasă şi vei ieşi în lume.

Deşi nu-i plăcuseră cursurile, Tamina perseverase. Tatăl ei pomenise cândva că, atunci când se va retrage de la Foreign Office, i-ar plăcea să-şi scrie memoriile.

Avusese o viaţă foarte plină şi ştia o mulţime de poveşti şi de anecdote despre mulţi oameni de seamă.

Dată fiind natura confidenţială a memoriilor sale fusese de părere că, în loc să angajeze o secretară, mai bine ar apela la Tamina.

Tamina se întoarse în pat. Da, asta va face. Va găsi ceva de

lucru şi va părăsi Anglia, lăsându-l în urmă pe Edmund.

Luarea acestei hotărâri o făcu să se simtă mai bine.

Când soarele se răspândi în cameră, se spălă şi se îmbrăcă în grabă, punându-şi pe ea hainele cele mai simple pe care le avea. Nu-şi chemă camerista ca să-i facă părul, ci şi-l strânse singură într-o coadă.

Aşa! Acum arăta ca o tânără care munceşte serios.

„Şi ştiu exact unde trebuie să mă duc ca să găsesc ceva de lucru. La Agenţia doamnei Shepherd".

Coborî repede în biroul tatălui ei. Chiar dacă plecase, majordomul lăsase, ca în fiecare dimineaţă, ziarele pe un colţ al mesei.

Tamina crezuse că nu va mai intra vreodată în camera aceea fără să se simtă cuprinsă de deznădejde, dar era aşa de prinsă cu planurile pe care şi le făcuse, încât nu simţi decât o uşoară strângere de inimă când văzu telefonul care-i provocase atâta suferinţă.

Luă The Times şi întoarse paginile până ce ajunse la rubrica de anunţuri.

Agenţia doamnei Shepherd era locul unde menajera familiei Braithwaite se ducea întotdeauna după personal. Intervieva câteva persoane sugerate de agenţie, iar mama Taminei făcea selecţia finală.

Ridicând ziarul, citi coloana "Doamna Shepherd cere".

Era o listă lungă care începea astfel:

"Bucătăreasă foarte pricepută şi experimentată cerută de un domn şi o doamnă cu

poziţie socială înaltă."

"Infirmieră experimentată este cerută de o doamnă care suferă de o boală care-o împiedică să meargă."

Se căuta şi un majordom pentru o casă la ţară. Experienţa era esenţială.

Cineva din Londra căuta o cameristă, iar o contesă italiană căuta doică pentru copilul ei care nu se născuse încă.

Abia în josul paginii citi:

"Se caută secretară. Trebuie să fie pregătită să călătorească imediat şi pentru multă vreme în străinătate. Cunoaşterea francezei, italianei şi a portughezei constituie un avantaj."

Tamina mai citi o dată anunţul şi încă o dată.

Ei bine, ea era pregătită să plece imediat. Vorbea atât franceza, cât şi italiana şi cunoştea puţin şi portugheza, întrucât câteva dintre colegele ei de la şcoală veneau din acea ţară, iar ei îi plăcea să stea de vorbă cu ele în limba lor natală.

Era sigură că merită să încerce să obţină postul acela.

Aceasta era şansa ei de a scăpa de Anglia şi de Edmund.

Ivan, conte de Daventry, se plimba de colo până colo în biroul lui din Daventry House. Majordomul tocmai îi adusese o altă aspirantă la poziţia de secretară, dar una care

venise degeaba.

- Ce femeie proastă! murmură el. NU am vreme pentru toate aceste tinere din lumea bună care nu au muncit o singură zi în viaţa lor şi cred că acest post este un pretext pentru a face o croazieră pe mare, la soare.

Iar el ardea de nerăbdare să părăsească Anglia.

închiriase deja cabine pe un vapor care pleca din Southampton peste două zile cu direcţia Insula de Madeira, dar nu se putea lansa în această aventură fără o secretară.

- Am nevoie de o tânără muncitoare, dar bine educată, care să ia notiţe pe care să le dactilografieze. Cineva care să cunoască limbi străine şi căreia să nu-i fie teamă să călătorească în străinătate. Oare chiar aşa de greu să-i fie doamnei Shepherd să-mi găsească o astfel de persoană?

Contele se afundă în fotoliu. Ştia în adâncul sufletului său că nu e rezonabil şi nici calm, dar nu-şi putea scoate din minte faptul că Bunice îi trădase încrederea.

- Femeile din lumea bună! pufni el. Nu vreau să mai am de-a face cu niciuna dintre ele. Toate sunt la fel. Nu-şi doresc decât să-şi petreacă vremea cât mai bine, să meargă la petreceri şi la dans, să frângă inimi fără să se gândească la consecinţe.

în clipa aceea se auzi o altă bătaie în uşă a majordomului său, Cobham, care-o anunţă pe următoarea aspirantă.

- O anumită domnişoară Waites de la agenţie.

Contele ridică privirea şi văzu în faţa lui o fată micuţă şi firavă, îmbrăcată în verde-închis. Părul, care se vedea pe sub o pălărie verde extrem de urâtă, era foarte blond, iar ochii îi erau nespus de albaştri.

Era foarte drăguţă, dar părea tristă. Se întrebă dacă nu suferise de curând vreo pierdere.

Făcu un pas înainte şi-i strânse mâna.

- Domnişoară Waites?

- Da, stăpâne. Ta... Tabitha Waites, zise Tamina, roşind pentru numele fals pe care şi-l luase şi pe care i-l transmisese doamnei Shepherd la agenţie.

- Te rog să iei loc, domnişoară Waites.

Domnişoara Waites îl privi deschis şi contele aprecie că nu se vedea pe faţa acesteia, prostia de care se făcuse vinovată fata de dinainte.

- V-au explicat cei de la agenţie de ce anume am nevoie, ce presupune acest post?

- Da. Mi-au spus că veţi pleca curând în străinătate, că scrieţi o carte şi că aveţi nevoie de o secretară care să se ocupe de notiţele dumneavoastră şi să vă ajute ori de câte ori e nevoie.

Contele se uită peste hârtiile pe care i le întinsese ea.

- Văd că de curând aţi lucrat pentru lordul Anglesey.

Tamina scrisese acolo ceva neadevărat, dar spera că-i va fi

iertat acest gest copilăresc.

De fapt, lordul Anglesey fusese naşul ei; un domn foarte în vârstă care locuise într-un castel din sălbatica Scoţie şi care murise recent.

Tamina ştia că secretara acestuia, o doamnă încântătoare pe nume domnişoara Holder, se retrăsese într-una din căsuţele de pe moşie, după ce primise o pensie.

Tamina risca, dar era convinsă că nimeni nu ştia cine fusese secretara lordului Anglesey.

- Da, stăpâne. Mă tem că nu am o scrisoare de recomandare de la el, dar vă asigur că sunt obişnuită cu notele dificile dar şi cu dictarea. Sunt foarte discretă, dar am opinii când sunt consultată.

- Vorbiţi franceza şi italiana?

Tamina zâmbi.

- Mais certainement!

Contele o privi cu asprime. Oare fata asta încerca să verifice dacă el înţelege limba. Dar faţa ei era serioasă, chiar dacă ochii ei albaştri aveau o strălucire care-i plăcea foarte mult.

Se întrebă de unde putea veni tristeţea întipărită pe chipul ei.

- Nu aveţi nicio problemă de familie care să vă împiedice să staţi departe câteva luni?

Tamina clătină din cap.

O, să fie departe de Edmund mai multe săptămâni! Părea

prea frumos ca să fie adevărat.

- Ei bine, veţi călători cu mine şi cu valetul meu cu vaporul până la Madeira. Am închiriat cabine, iar salariul dumneavoastră va include toate mesele şi o sumă pentru haine de vară, întrucât e foarte cald acolo unde-o să mergem.

Tamina încuviinţă.

Era impresionată de conte. îi plăcea că era aşa de practic.

Era cu siguranţă un bărbat foarte chipeş, cu păru şi ochi negri, daa faţa lui era palidă şi încordată, ca şi cum nu ar fi dormit bine mai multe nopţi.

Ştia din ce auzise în lumea bună că moştenise titlul la moartea tragică a fratelui şi a cumnatei sale.

îşi aminti cât de şocaţi fuseseră părinţii ei la aflarea acestei veşti. Nu-l întâlniseră pe răposatul conte şi pe soţia acestuia decât o dată, însă asemenea veşti bulversau pe oricine.

Tamina ajunse la concluzia că angajatorul ei suferea în continuare, chiar dacă se scurseseră mai multe luni de la acel eveniment nefericit.

I se părea ciudat să stea aşa în faţa lui. Avea senzaţia că îl mai întâlnise undeva, deşi ştia că nu era adevărat.

- Pot să te întreb, stăpâne, ce fel de carte plănuiţi să scrieţi?

Faţa contelui se îndulci brusc, facându-l mai abordabil.

- Va fi o carte de istorie şi de călătorii în egală măsură, domnişoară Waites. Majoritatea autorilor optează pentru una dintre variante. Dar am trăit în străinătate suficient de multă vreme, încât să-mi dau seama că ar fi folositor să scriu o carte care să combine nu numai informaţia despre diferite ţări, ci şi istoria lor. Intenţionez să încep documentându-mă cu privire la istorie şi la aspectele pe care călătorii le-ar găsi interesante despre Insula de Madeira.

Tamina bătu din palme. Ochii îi străluceau.

- O, ce interesant! De-asta aţi cerut în anunţ să ştie portugheza. Majoritatea cărţilor de călătorie îţi spun ce excursii să faci sau care sunt temperaturile în anumite perioade ale anului. M-am întrebat întotdeauna cum merg lucrurile în lumea bună din... să zicem Italia.

- Aşadar, aţi călătorit în Italia, domnişoară Waites?

Tamina îşi muşcă buza.

Aproape că se demascase. Va trebui să dea dovadă de foarte multă dibăcie, dacă voia să-l păcălească pe conte.

- Păi... am fost la Roma în urmă cu doi ani, ca însoţitoare a unei doamne în vârstă, zise ea.

Ceea ce tocmai spusese nu era chiar o minciună, întrucât fusese cu mama ei în Italia care era, cu siguranţă, mult mai în vârstă decât ea.

- Voi fi mai mult decât încântată să te ajut, stăpâne, la acest proiect valoros.

Contele simţi cum i se mai risipesc gândurile negre,

;iuzind-o pe această tânără vorbind aşa de entuziast.

- Ei bine, domnişoară Waites, mă bucur să vă spun că sunteţi ceea ce caut. O să călătorim cu un vapor care se numeşte „Diamantul albastru”, care pleacă din portul Southampton.

- Dacă îi veţi lăsa adresa lui Cobham, o să am grijă să primiţi biletele şi toate informaţiile de care aveţi nevoie chiar în seara aceasta.

îl sună pe majordom ca s-o conducă.

Tamina îşi dădu seama că era concediată, iar sentimentul pe care îl resimţea era ciudat.

Era pregătită să continue să vorbească despre munca lui, dar uitase pe moment că nu era decât o angajată, nu egala contelui.

Dădu mâna cu el, tot întrebânclu-se de unde venea aerul acesta de familiaritate, dar îl urmă imediat pe majordom pe hol.

- Stăpânul a menţionat că-mi va trimite biletele de călătorie, zise ea cu un aer distrat, după care-şi aminti că nu era lady Tamina, ci umila Tabitha Waites. Vreau să spun... biletele de călătorie. Le puteţi trimite la agenţie?

Cobham o privi cu asprime.

Părea o fată educată şi drăguţă şi se întrebă dacă nu cumva făcea parte dintr-o familie bună care scăpătase. Felul în care vorbea arăta că era bine educată.

Observase, de pildă, că mâinile ei erau delicate, iar unghiile frumos rotunjite. Asemenea mâini nu cunoscuseră truda. Cunoştea prea bine lumea ca să poată fi păcălit aşa de uşor.

- Desigur, domnişoară Waites. Se poate aranja.

Nu întrebă din ce motiv îi cerea asta, întrucât avea senzaţia că tânăra avea mare nevoie de postul acela şi se întrebă dacă nu cumva locuia în vreun cartier mărginaş, de care nu voia să afle contele.

Când ajunse pe stradă, Taminei mai că-i venea să sară în sus de bucurie.

A

îşi găsise ceva de lucru, aşa că va scăpa de Anglia, lăsându-l în urmă pe Edmund şi toate trădările lui.

„îmi place contele, ceea ce e foarte important”, îşi spuse ea în timp ce iuţea pasul pe trotuar spre a ajunge într-o stradă principală unde să găsească o trăsură de închiriat. „Pare un bărbat de treabă, ceea ce e foarte important pentru mine. E un om inteligent, iar faţa lui exprimă bunătate, chiar dacă pare cam tulburat. Nu mi-ar plăcea să lucrez pentru cineva pe care nu-l respect. Iar ideea cărţii sale îmi place foarte mult”.

Pe măsură ce se însera, se simţi însă din nou, cuprinsă de nefericire Ia gândul trădării lui Edmund.

Dacă Tamina ar fi privit în urma ei, ar fi putut să vadă un tânăr blond coborând în graba mare scările de la intrarea

servitorilor şi luând-o în cealaltă direcţie.

Joe Goodall era disperat.

Toate planurile lui de a fugi cu Nancy, aleasa inimii lui, se năruiseră din cauza deciziei neaşteptate a contelui de a părăsi Anglia pentru Madeira.

Contele voia să-l ia cu el. Nu avea cum să-i ceară timp liber, având în vedere că urmau să plece dintr-o clipă în alta.

Iar în timp ce Tamina se îndrepta spre casă şi visa să scape din Anglia, Joe bătea la o uşă murdară din lemn dintr-o stradă lăturalnică.

- Nancy! Nancy! Eşti acasă? Sunt eu, Joe.

Uşa se întredeschise şi o figură palidă privi afară. Apoi, cu frica întipărită pe chip, fata ieşi pe stradă.

- Taci, Joe. Tata a adormit la masă, dar se poate trezi în orice clipă. Se întâlneşte cu nişte prieteni în Picadilly.

Joe rămase cu răsuflarea tăiată când mâneca rochiei lui Nancy dezvălui alte vânătăi în jurul încheieturii mâinii.

- Bestia! Iar te-a bătut, nu?

Dădu să treacă de ea, dar o mânuţă îl opri.

- Nu, Joe. Te rog, nu. NU aş putea îndura. Te rog.

Imenşii ei ochi verzi se umplură cu lacrimi.

Joe se strădui să stea locului.

Avea dreptate. NU avea cum să rivalizeze cu Bill Rider.

Bărbatul fusese campion la box, înainte să se îngraşe. Devenise faimos pentru faptul că lupta fără milă, iar Joe era

sigur că nu ar fi ieşit bine dintr-o confruntare cu el.

- Nancy, trebuie să fugi.

- Dar cum s-o fac? Tu o să pleci mâine cu contele în străinătate. Unde să mă duc? Tata m-ar găsi oriunde m-aş duce şi m-ar lua înapoi. Iar apoi m-ar snopi în bătaie.

Joe o prinse uşor de umeri şi o strânse mai aproape de el.

- O să fii curajoasă, nu? Uite ce trebuie să faci: găseşte nişte haine de băiat, ia această guinee şi du-te pe debarcaderul din Southampton.

-Dar Joe...

- Nancy, nu mai poţi rămâne aici. E clar că o să te omoare. Singurul lucru pe care îl poţi face este să te îmbarci pe vaporul cu care plec eu. Căpitanii de vapoare pot oficia ceremonii. Este singura noastră şansă.

- Dar Joe...

Faţa lui Nancy exprima speranţa, iar apoi resemnarea.

- Fără "dar". Nu ştiu cât are de gând stăpânul să stea în Madeira. S-ar putea să plece apoi în altă parte. Scrie o carte de călătorii. S-ar putea scurge luni bune înainte să revin în Anglia. Ai putea muri până atunci. Te aştept pe debarcader şi am să te ajut să te ascunzi undeva pe vapor. Să cauţi o navă mare cu numele „Diamantul albastru”. Apoi, când o să ajungem în larg o să găsim noi o

modalitate de a ne căsători. O să-i vorbesc căpitanului. Ştiu că ne poate căsători. Este singura noastră şansă, Nancy. Vii cu mine!

Când ajunse acasă, Tamina se grăbi să urce la ea în cameră. Aruncă pălăria aceea îngrozitoare pe care-o împrumutase de la doamna Driver, bucătăreasa şi-şi dădu drumul la păr.

Se aşeză apoi la măsuţa de scris.

Se uită la fotografiile înrămate ale familiei ei mult iubite şi figurile lor fericite îi dădură curaj.

Hotărâtă, scoase hârtie de scris şi cerneală. înainte de a părăsi Anglia, trebuia să mai facă un lucru, iar acesta era cel mai greu.

îşi dădu seama că nu-i mai scrisese până atunci lui Edmund. Acesta insistase întotdeauna ca orice formă de comunicare să vină de la el.

Dar această scrisoare era importantă pentru stima de sine.

"Edmund, am să fiu scurtă. Prin această scrisoare vreau să te informez că nu mai doresc să mă căsătoresc cu tine.

Au ajuns la mine unele informaţii care fac un asemenea pas inutil. Sunt sigură că o să-ţi dai seama şi singur despre ce este vorba. începând de astăzi, nu mai suntem logodiţi.

Părăsesc Londra.

Te rog să nu încerci să afli unde sunt sau să mă contactezi."

Gata! împături scrisoarea şi, înainte să se răzgândească, o

vârî într-un plic.

O va trimite a doua zi dimineaţa la Camera Comunelor, iar apoi lady Tamina Braithwaite va dispărea pentru a-i face loc domnişoarei Tabitha Waites.

Capitolul 4

Peste trei zile, Tamina aştepta din nou în holul impunător al reşedinţei Daventry.

Era dis-de-dimineaţă, iar afară era răcoare.

- Contele va veni imediat, domnişoară Waites, zise Cobham. Am dat ordin să vă fie pus bagajul în trăsură. Veţi pleca direct la portul din Southampton.

Tamina încuviinţă. Era prea emoţionată ca să fie în stare să dea vreo replică.

în ultimele trei zile fusese prinsă în foarte multe activităţi, îşi luase biletele de la agenţie şi zâmbise când văzu suma de bani pe care contele o alocase îmbrăcăminţii. Erau suficienţi bani ca să îmbrace mai multe secretare.

Tamina puse bancnotele în caseta cu bijuterii.

Nu voia să cheltuiască banii contelui pentru a-şi cumpăra haine. Nu i se părea normal să fie plătită pentru acest post, deoarece ea nu-şi dorea decât să fugă de Edmund.

închisese casa familiei sale din Londra şi-i informă pe cei din personal că va pleca în Italia, la părinţii ei. Stabilise ca ei să se mute pe moşia familiei de la Devon.

După aceea, îi scrisese mamei sale, explicându-i că se plictisise de viaţa londoneză şi că acceptase să plece într-o croazieră cu "o prietenă".

lamina nu voia să le spună adevărul părinţilor, pentru că ştia că mama ei s-ar fi grăbit să se întoarcă acasă, ceea ce i-ar fi creat o mulţime de probleme tatălui ei în lumea diplomatică.

Cea mai mare problemă a ei fusese camerista personală,

A

Florence. In situaţii obişnuite, ar fi luat-o cu ea în Italia. Nu putea să plece fără să-i ofere o explicaţie.

Dar în timp ce Tamina încerca să găsească un pretext ca s-o trimită în vacanţă la părinţii ei, soarta îi sări în ajutor.

Florence vărsase nişte apă fierbinte într-un bol şi din greşeală îşi opări mâna.

Tamina fu îngrijorată, dar doctorul o linişti, spunându-i că se va vindeca dacă se va odihni şi va sta Ia aer curat.

Florence fusese trimisă la Devon cu restul personalului, iar Tamina spuse că va angaja o cameristă când va ajunge în Italia.

Iar acum începea marea aventură.

- A, domnişoară Waites. E plăcut să constat că sunteţi o persoană aşa de punctuală, zise contele alergând zâmbitor spre ea. Când stau să aştept pe cineva care întârzie, devin iritat, iar asta nu e de bun augur pentru călătorie.

- Cred, stăpâne, că e nepoliticos să faci pe cineva să aştepte la o întâlnire.

Contele o privi cu multă căldură. Micuţa secretară era frumos îmbrăcată, gata de lucru. Excepţie făcea pălăria aceea hidoasă.

Se întrebă de ce industria pălăriilor se încăpăţâna să facă pălării aşa de urâte pentru femeile care nu puteau să-şi permită ceva mai de calitate.

Domnişoara Waites părea pregătită pentru a-şi asuma responsabilităţile postului.

Câtă diferenţă între ea şi frumoasa lady Eunice, care nu se gândea decât să fie cât mai elegantă şi care întârzia întotdeauna cel puţin douăzeci de minute.

Le simpatiza pe tinerele care munceau, aşa cum făcea domnişoara Waites. Era bine educată, iar vocea îi era joasă şi melodioasă. în pofida aparenţei ei fragile, părea puternică.

Se întrebă dacă familia ei o ducea greu şi-şi propuse să afle adevărul în timpul croazierei.

- Bine! Bagajul e deja în trăsură. Joe! îşi strigă el valetul. Plecăm!

Tamina zâmbi când îl văzu pe tânărul acela trist,

întrebându-se ce anume i-ar fi putut provoca o asemenea stare.

„Poate că îl nelinişteşte gândul de a călători pe mare. Dacă nu a călătorit niciodată, ar putea crede că o să sufere de rău de mare când aceasta va deveni agitată”, cugetă ea şi-şi promise că va încerca să-l liniştească.

Cât despre ea, călătorise de mai multe ori cu vaporul şi nu i se făcuse niciodată rău, nici măcar atunci când marea era foarte agitată.

Fratele ei, Peter, era comandant în marina regală, iar moşia de la Devon dădea spre mare.

Tamina credea că Joe, care trăise probabil toată viaţa la Londra într-un cartier mărginaş şi nu văzuse marea, era îngrozit la gândul călătoriei.

Nu avu vreme să vorbească imediat cu el, pentru că băiatul se aşeză pe capră lângă vizitiu, iar ea în trăsură, alături de conte.

Era bucuroasă că nu conducea el însuşi trăsura pentru că în acest fel putea afla mai multe despre el.

„Dar oare mai pot avea încredere în puterea mea de a-i judeca pe oameni, având în vedere cele întâmplate până acum? La urma urmei, am crezut că Edmund este iubirea vieţii mele. M-aş fi pus chezaşă că e un om de onoare şi integru, dar m-am înşelat amarnic”.

O, cât îl mai ura! Şi ce repede se putea transforma

dragostea în dezgust.

Era obligată să-şi părăsească ţara din pricina sentimentelor faţă de un bărbat care nu o merita.

îi simţea încă săruturile şi-şi amintea extazul de a fi ţinută în braţe de el.

Cum putuse să-i facă una ca asta? Şi nu era numai ea în discuţie, ci şi cealaltă fată, care credea că-şi va împărţi restul zilelor cu ea.

Dar, pe măsură ce trăsura se îndepărta de Londra, Tamina îşi spuse că nu trebuia să-şi mai chinuie mintea cu astfel de gânduri, dacă vrea să lase trecutul în urmă.

„Tot ceea ce trebuie să fac, îşi spuse ea, este să nu mămai gândesc la cele petrecute, ci să încep o altăviaţă. Trebuie s-o iau de la capăt. Sunt sigură că nu va fi deloc uşor".

- Cât mă bucur că am părăsit Anglia, murmură contele ca pentru sine, iar Tamina tresări.

Cuvintele lui exprimau exact ceea ce simţea şi ea.

Probabil că i-a observat surprinderea întipărită pe chip, întrucât s-a grăbit să adauge:

A

- O, nu mă înţelege greşit, domnişoară Waites. îmi iubesc ţara şi, deşi am petrecut multă vreme în străinătate, o să-mi petrec restul zilelor în ţara natală. Dar, pe moment, o să mă simt mult mai fericit departe.

Tamina îl privi şi-şi dădu seama că acesta fusese de curând profund rănit. Simţea că durerea nu era una

obişnuită şi că nu se datora numai pierderii fratelui său. Era ceva foarte personal, exact cum stăteau lucrurile şi în cazul ei.

Deschise gura să-i pună o întrebare, dar se opri la timp.

Nu putea s-o facă, întrucât nu era lady Tamina Braithwaite, egala lui, ci Tabitha Waites, secretara lui.

Nu trebuia să uite nicio clipă care-i era noua poziţie.

- Aşadar, domnişoară Waites, aştepţi cu nerăbdare expediţia noastră?

- Sigur că da, îi răspunse ea încântată. îmi place să călătoresc, stăpâne, iar cartea pe care vreţi s-o scrieţi mi-a trezit interesul. Vreţi să-mi vorbiţi mai mult despre acest proiect?

Contele îi zâmbi, iar faţa i se mai destinse.

- Va fi un amestec de istorie şi informaţie nouă. Madeira este prima noastră escală, aşa că voi începe cartea cu un capitol despre insulă.

- Sună grozav!

- Da, e un loc fascinant. Un vulcan mare ieşit din mare care a devenit o insulă minunată cu un peisaj incredibil. O parte a insulei este numai stâncă, dar cealaltă este plină cu flori, lămâi şi portocali. E cu adevărat fermecător. Dar cartea mea nu trebuie să fie doar o listă de fapte şi figuri. Trebuie să aibă şi amprenta personală.

- V-aţi gândit la asta, stăpâne?

- Am început această carte cu câteva luni înainte de a veni în Anglia, dar am aruncat manuscrisul pentru că nu mi-a plăcut ceea ce scrisesem. NU am găsit nimic diferit de tot ceea ce s-a scris înainte.

Ochii contelui străluciră.

- De data asta, o să pun mai multă pasiune, mai multă fervoare.

Expresia de pe chip i se schimbă.

- Din păcate, o să folosesc mai mult din experienţa personală, în munca mea.

Tamina dădu din cap în semn de încuviinţare şi, spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi.

- Cărţile ar trebui să te tulbure, şopti ea. Mă simt onorată să vă ajut într-o astfel de întreprindere.

- Eşti foarte tânără ca să ai o simţire aşa de aleasă, comentă el cu prudenţă. Ai probleme? Dacă te pot ajuta cumva...

Tamina neagă din cap.

Pătrunseseră pe un teren minat. Trebuia să fie foarte atentă.

Dacă ar descoperi cine e, probabil, nu ar mai avea încredere în ea şi ar trimite-o imediat acasă.

- Sunteţi foarte bun, stăpâne, dar vă asigur că nu am niciun fel de probleme.

Timpul trecu pe nesimţite, iar nu peste mult timp zăriră

vaporul „Diamantul albastru”.

- Joe? Joe? Unde naiba s-a bus băiatul ăsta? întrebă contele când sări din trăsură.

Tamina aştepta în vârful scărilor să i se întindă mâna, dar îşi dădu imediat seama că asta nu se va întâmpla. Era o fată care mucea, nu o lady în ochii contelui.

Când începu să coboare, contele se întoarse şi-o prinse de mână.

- Mulţumesc, stăpâne, murmură ea.

- Cred că Joe s-a dus să ia bagajele, remarcă el. Au fost trimise mai devreme.

Scoase un oftat.

- Ar fi trebuit să aştepte să primească ordinul de la mine, dar Joe e tânăr şi nu ştie exact care-i sunt îndatoririle.

- Dar cred că e un băiat de nădejde, comentă Tamina.

- Da, e exact ca fratele lui, Jacob.

Contele oftă din nou, iar ochii lui negri deveniră şi mai întunecaţi.

- Jacob a fost şi el în trăsură în momentul accidentului. Deşi era grav rănit, a preferat să stea lângă stăpânul lui şi să consemneze în scris ultimele cuvinte ale acestuia. Cuvinte care-mi erau adresate mie. îi datorez foarte mult familiei lui Joe.

Tamina încuviinţă, dar în sinea ei rămase nedumerită.

Cât timp stătuse în capul scărilor, îl văzuse pe Joe discutând cu un băiat îmbrăcat într-o uniformă verde şi îndreptându-se cu acesta spre gang.

- Se pare că s-a întâlnit întâmplător cu un prieten, dar nu ar fi trebuit să-şi abandoneze astfel stăpânul, spuse el.

Când se apropiară de cabinele de la clasa I, Tamina dădu să plece, însă contele o opri imediat.

- Cum nu ştiu când o să am chef să lucrez la carte, m-am răzgândit şi în privinţa cabinelor. S-ar putea să-mi doresc să lucrez seara târziu şi nu pot să mă deplasez de fiecare dată până la cabinele de la clasa a Il-a ca să te chem.

- Desigur, stăpâne. O să fie plăcut să stau la clasa I şi, după cum aţi spus, munca noastră va fi mult mai uşoară.

- Aşadar, nu te deranjează să lucrezi seara târziu? o întrebă contele.

- Deloc, stăpâne. Dacă mi-am asumat o sarcină, o duc la îndeplinire, indiferent de oră. Sunt gata să vă ajut, oricând aveţi nevoie.

Contele dădu aprobator din cap. Era foarte mulţumit de devotamentul domnişoarei Waites pentru muncă.

în clipa aceea, un ofiţer le ieşi în întâmpinare. Era înalt, chipeş, iar sub bonetă, Tamina putu să-şi dea seama că avea un păr la fel de blond ca al ei.

- Stăpâne, sunt locotenentul Archie Oxburn. Sunt reprezentantul căpitanului Reid şi al companiei. în numele lor, vă urez bun venit la bord.

- Mulţumesc, locotonente. Ea e domnişoara Waites, secretara mea. Cred că valetul meu se ocupă de bagaje.

Tânărul ofiţer îi întinse mâna Taminei.

- Bună dimineaţa, domnişoară Waites. Bine aţi venit la bordul vaporului „Diamantul albastru". Sper că vă va plăcea călătoria.

- Sunt sigură de asta. Nava pare minunată.

Tânărul ofiţer începu să râdă.

- O, văd că vă referiţi la vapor ca la o creatură feminină.

- Da, aşa e, confirmă ea zâmbind. Am un frate mai mare în marină...

- Un frate în marină? Pe ce vapor este? Poate ni s-au încrucişat drumurile...

- Mă tem că am blocat drumul, îi întrerupse contele înainte ca Tamina să răspundă.

Locotenentul se încruntă şi-i porunci intendentului să-i conducă la cabine.

Când Tamina dădu să plece, îl zări iar pe Joe stând de vorbă cu băiatul în uniformă verde.

Era clar că băiatul avea un comportament ciudat. Ar fi fost foarte rău să plece în acea călătorie cu stângul.

Se întoarse repede spre locotenent.

- De-abia aştept să părăsim portul, zise ea. Va cânta o orchestră?

Locotenentul păru surprins de întrebare, dar îi răspunse

cu căldură:

- Da, vom avea o orchestră care va cânta. Vă pot escorta, dacă stăpânul dumneavoastră e de acord?

- O, nu! Nu e nevoie. Voiam numai să...

- Desigur, domnişoară Waites, interveni contele pe un ton distant. Nu doresc să vă împiedic să vă bucuraţi de ceremonie. Eu, unul, am asistat de nenumărate ori la astfel de evenimente.

Tamina nu se simţea deloc în largul ei, întrucât nu dorea să urmărească orchestra cu locotenentul Oxburn, dar probabil că aşa s-ar fi comportat Tabitha Waites cu ocazia primei ei călătorii pe mare.

Bine că măcar contele nu-l văzuse pe Joe cu prietenul său.

în forfota plecării, nimeni nu-i luă în seamă pe cei doi tineri care se grăbeau spre debarcader.

Joe se uită la Nancy, surprins că băiatul îmbrăcat în uniformă era iubita lui.

- De unde-ai luat uniforma asta?

- E a lui Charlie. Şi-a rupt piciorul săptămâna trecută şi nu se poate duce la muncă. I-am dat un şiling să mi-o împrumute.

- Trebuie să găsesc un loc sigur unde să te ascund, zise Joe.

Nancy tremura toată. Avusese nevoie de foarte mult curaj

să fugă de-acasă.

- O, Joe! Oare e bine ce facem? Mai e vreme să mă întorc acasă. O să-i spun tatei că am fost în celălalt capăt al Londrei ca să-i cumpăr un peşte frumos.

- NU o să te creadă. O să te snopească iar în bătaie.

- Dar dacă nu o să ne putem căsători pe vapor? Dacă află contele şi te concediază.

- Atunci, o să mă gândesc la un alt plan, dar de plecat nu pleci.

La capătul coridorului de la clasa I, Joe găsi o uşă întredeschisă. Coborâră nişte trepte. Acolo era ascunzătoarea perfectă pentru Nancy.

- Stai aici! O să-ţi aduc mâncare şi pături imediat ce plecăm.

- Dar când o să am nevoie la baie?

- Nu-ţi face griji. Am văzut una sus, pe coridor. O să te duc acolo.

O sărută şi o şterse imediat, ca să ajungă cât mai repede la cabina contelui.

- Unde-ai fost? îl întrebă acesta. Te-am tot strigat.

- îmi pare rău, stăpâne. Am fost după nişte prosoape. Nu cred că baia are tot ce-i trebuie.

Contele îl privi cu asprime.

Băiatul părea foarte nervos. Se întrebă dacă nu cumva era îngrijorat că ar putea avea rău de mare, aşa că luă hotărârea

de a-l ţine cât mai multă vreme ocupat.

Motoarele se puseră dintr-odată în mişcare. Afară se auzea orchestra cântând şi uralele mulţimii rămase pe uscat.

Contele îşi scoase cărţile pe care le adusese cu el. Se întrebă dacă domnişoara Waites era pe punte, bucurându-se de spectacol.

In clipa aceea, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

- Intră! zise contele şi zâmbi când o văzu pe secretară purtând aceeaşi pălărie ridicolă. Sper că nu există vreo prob¬lemă la cabină, nu? Credeam că eşti pe punte, făcând cu mâna celor de pe ţărm.

Tamina clătină cu gravitate din cap.

- Nu-i nicio problemă, stăpâne. Cabina e frumoasă şi aş vrea să vă mulţumesc că mi-aţi oferit una la clasa I. Mă tem că aceste ceremonii zgomotoase nu sunt deloc pe placul meu. Am încercat numai să fiu politicoasă cu tânărul ofiţer. Am venit la dumneavoastră, pentru că până acum nu am făcut nimic ca să-mi câştig banii. Poate vreţi să vă scriu telegrame, scrisori...

Dintr-un motiv necunoscut, contelui îi dispăru proasta dispoziţie.

- Nu, domnişoară Waites. O să începem munca mâine dimineaţă. Pentru restul zilei, îţi sugerez să explorezi vaporul. Pare foarte interesant.

Tamina îi mulţumi şi ieşi din cabină.

Când se întoarse în cabină, se simţi puţin singură. Ce bine ar fi fost dacă ar fi însoţit-o şi contele în această explorare.

Dar nu putea s-o facă.

Diseară va cina la clasa I, în vreme ce ea va mânca la clasa a Il-a, alături de alte femei singure.

îşi scoase pălăria aceea îngrozitoare şi începu să-şi pieptene părul, întrebându-se de ce nu e fericită.

Tocmai plecase într-o călătorie minunată, scăpând în acelaşi timp de Anglia şi de Edmund.

NU avea de ce să fie nefericită, se păcăli ea.

Dar era.

Capitolul 5

Tamina tocmai se întorsese la ea în cabină după o plimbare pe punte, plimbare care-i dăduse o stare de spirit bună.

Se simţise uşurată când constatase că Anglia fusese lăsată în urmă.

Edmund aproape că-i dispăruse din minte şi-şi dădu seama că poate inima ei nu fusese atât de frântă pe cât crezuse.

Tamina se spălase şi se schimbase pentru cină, sperând că fusta albastră, bluza albă şi lănţişorul cu un singur şirag de perle vor fi considerate potrivite pentru o fată care munceşte.

Tocmai îşi strângea părul într-un coc franţuzesc sever, aşa cum se cuvenea unei secretare, când se auzi o bătaie în uşă.

- Un mesaj de la stăpân, domnişoară Waites, zise Joe. Vă întreabă dacă doriţi să luaţi masa cu el diseară, întrucât doreşte să discute un plan de lucru cu dumneavoastră.

Tamina simţi cum se îmbujorează la faţă.

Era o simplă masă cu angajatorul ei, dar tot era încântată că fusese invitată.

Restaurantul de la clasa I era o combinaţie de lumină şi zgomot.

Un trio de muzicieni cântau muzică plăcută, un fel de background pentru murmurul de voci şi clinchetul de cuţite şi furculiţe al celor care mâncau.

încăperea era foarte frumos decorată. Pe fiecare masă era câte o vază cu flori albe şi albastre - culorile Companiei Navale „Diamant".

De când porniseră în larg vremea fusese aşa de calmă şi de liniştită, încât foarte puţini pasageri fuseseră cuprinşi de răul de mare.

- Masa lordului Daventry, vă rog, îi şopti ea responsabilului.

Contele, impecabil îmbrăcat, se ridică atunci când o zări şi-i zâmbi în timp ce chelnerul îi întindea un scaun să se aşeze.

- Vă mulţumesc pentru invitaţie, stăpâne. Mă bucur pentru şansa de a vedea această magnifică încăpere.

Contele îi zâmbi şi-i făcu semn unui chelner să toarne

vinul.

Era pe deplin conştient de faptul că explicaţiile referitoare la carte ar fi putut aştepta până a doua zi, dar nu voia să mănânce singur.

Voia să vadă expresia întipărită pe chipul ei când va privi în jur.

Chiar şi simplu îmbrăcată, strălucea. Bluza ei simplă de culoare albă şi lănţişorul cu periuţe de la gât făceau ca toaletele celorlalte femei să pară încărcate, indiferent de numărul de diamante şi de rubine pe care le purtau.

- Ţi-ai adus o rochie de bal, domnişoară Waites? o întrebă el dintr-odată în timp ce sorbeau dintr-un fel de cocteil.

- Păi... da, stăpâne. Mă gândeam că poate vor exista ocazii oficiale când voi fi nevoită să iau note. M-aş fi schimbat chiar în seara asta, dar Joe mi-a dat de înţeles că mă aşteptaţi deja şi cunoşteam foarte bine părerea dumneavoastră despre femeile care întârzie.

Contele zâmbi.

- Căpitanul va da o petrecere selectă mâine-seară, urmată de cină şi de dans. îţi sugerez să te îmbraci în ţinută protocolară şi să mă însoţeşti, în caz că va fi nevoie să iei unele note.

Tamina îşi simţi obrajii aprinzându-i-se.

- Am adus cu mine un carneţel şi un stilou, în caz de nevoie, zise ea, arătând spre geanta din piele, nedorind ca el să creadă că ea vede în acea cină altceva decât o întâlnire de afaceri.

Contele era sigur că existau o mulţime de lucruri interesante despre istoria Madeirei şi multe locuri de văzut, însă în clipa aceea nu-i venea nimic în minte.

Privirea lui căzu din nou asupra lănţişorului de la gâtul fetei.

Se încruntă, pentru că, dacă nu se înşela, bijuteria era fină, deci valoroasă.

Se întrebă cum de o biată secretară poseda ceva atât de scump. Poate că era un cadou de la un fost angajator, nu? Dar de ce ar cumpăra cineva unei tinere ceva atât de valoros?

- Lănţişorul tău... începu el suspicios.

Tamina îşi duse mâna la gât, cu ochii strălucindu-i de fericire.

- Un cadou de la fraţii mei, îi răspunse ea cu multă căldură. La aniversarea vârstei de şaisprezece ani. îmi place pentru că e aşa de frumos, dar îmi place şi mai mult pentru că ei mi l-au ales.

încruntarea contelui dispăru.

Ce prostie din partea lui. Era clar că orice bijuterie a unei tinere ca domnişoara Waites nu putea fi decât un dar de la rude. / i

Nu era o altă lady Eunice. ;

NU avea nimic care să arate prefăcătoria sau minciunile în

firea ei. Era un om de onoare.

„Şi, dacă ar fi primit un dar de la un alt bărbat, ce m-ar privi pe mine?" se întrebă el furios. „Tabitha Waites este doar secretara mea. O fată care munceşte şi pe care am angajat-o cu un scop precis".

Luă hotărârea de a se abţine să-i mai pună vreo întrebare despre viaţa ei.

Restul mesei trecu repede. Când li se aduse fructele, Tamina avea senzaţia că vraja fusese ruptă, deşi nu ştia exact în ce consta asta.

în timp ce contele o însoţea afară din restaurant, îşi dădu seama că bărbaţii întorc capul după ea şi cu mare greutate îşi reprimă un zâmbet.

Ce ciudat ar fi dacă vreunul dintre pasagerii aflaţi la bord ar recunoaşte-o. Nu văzuse nicio faţă familiară, dar viaţa avea modalităţi ciudate de a produce coincidenţe.

- Ai vrea să faci o plimbare pe punte înainte de a te retrage? o întrebă contele.

- Ar fi foarte plăcut, zise Tamina dând din cap în semn de încuviinţare. îmi place să văd cum se reflectă luna în apă. E aşa de frumoasă!

- Ai nevoie de un pardesiu? domnişoară Waites.

Tamina clătină capul, nedându-şi seama că o şuviţă de păr

i se desprinsese din coc şi i se întinsese pe umăr.

- Nu, mulţumesc, stăpâne. Sunt îmbrăcată în catifea,

ţesătură care ţine de cald. Iar în seara asta nu bate vântul.

Se îndreptară spre puntea de promenadă, împreună cu alţi pasageri care luau aer. Dar, pe măsură ce se îndepărtau, erau tot mai puţini oameni şi, până la urmă, rămaseră numai ei doi.

Tamina se opri, se prinse cu mâinile de balustradă şi privi în jos, la reflexia lunii în mare.

- Ce frumos! exclamă ea.

Contele o fixă cu privirea.

Simţea dorinţa absurdă de a-i lua şuviţa de păr care bătea în vânt şi a o da după ureche.

Scoase în şopată o înjurătură. Oare ce se întâmpla cu el? Ce îl apucase? Probabil că era nebunia provocată de lună.

- Ei bine, ne aşteaptă o zi grea, spuse el. Cred că ar fi mai bine să ne retragem.

Se supără pe el însuşi, întrucât uluiala de o clipă de pe faţa fetei se risipi pentru a face loc secretarei stăpână pe ea.

O conduse până la cabină, după care-i spuse noapte bună.

Ea îl privi îndepărtându-se şi se întrebă cărui fapt se datora schimbarea aceea bruscă de comportament.

Să fi fost vina ei? Oare se plictisise de compania ei?

Ştia că avea tendinţa de a vorbi cam mult. Bătrâna ei doică i-o tot repeta.

Unora dintre bărbaţi nu le plăcea să li se vorbească prea

mult, mai ales la masă.

Tamina îşi promise că, dacă o să se mai ivească o astfel de ocazie, o să fie mult mai precaută.

în noaptea aceea nu dormi prea bine.

îşi spuse că asta se datora patului străin, mişcărilor bruşte ale vaporului, precum şi faptului că încă suferea din cauza trădării lui Edmund.

Dar ştia prea bine că niciunul dintre aceste motive nu se afla la baza insomniei sale. Erau de fapt ochii întunecaţi pe care-i vedea de fiecare dată când încerca să adoarmă.

A doua zi dimineaţă, auzi un zgomot distinct, iar cerul era întunecat şi ameninţător.

Se îmbrăcă repede, gata să înfrunte ce-i va aduce acea zi.

Când se privi în oglindă, constată că era palidă şi se înfurie la gândul că nu reuşise să se odihnească .

Contele de Daventry era fără îndoială un bărbat interesant şi fascinant, dar era şi şeful ei! Nu trebuia să piardă asta din vedere nicio clipă.

Să stea cu ochii în tavan întrebându-se care este părerea acestuia despre ea era perfect inutil.

Când ieşi pe hol, se opri brusc.

La câţiva metri în faţa ei era Joe. Vru să-i spună bună dimineaţa, dar ezită.

Tânărul ducea ceva legat într-un şervet. Era grăbit şi privea neliniştit când într-o parte, când în cealaltă, de parcă

i-ar fi fost teamă să nu-l prindă cineva.

A

Intre timp, ieşiseră doi pasageri din camerele lor care o salutară. Ea le răspunse, dar nu-l slăbi din ochi pe Joe.

Nu prea-şi dădea seama de ce voia să ştie ce face acesta. Poate că îl trimisese contele... Cu toate astea, nu prea credea că-i aşa.

Dădu cu băgare de seamă colţul şi se opri.

Putea vedea acum mai mulţi oameni îndreptându-se spre scară, dar nici urmă de Joe.

Tamina se încruntă.

Unde-o fi dispărut? Nu exista nicio uşă care să dea spre cealaltă punte, aşa că probabil intrase în altă cabină.

Se îndreptă grăbită spre vagonul-restaurant de la clasa a Il-a ca să ia micul dejun. Fu aşezată la masă cu alte două doamne singure, care călătoreau neînsoţite. Taminei nu-i fu greu să intre în vorbă cu ele.

Da, vaporul era grozav şi nu, nu avea rău de mare. Da, lucra pentru contele de Daventry şi da, tragedia care se abătuse asupra familiei sale era îngrozitoare şi da, era un angajator atent şi grijuliu.

Dar, în timp ce conversa politicos, sorbea din cafea sau ciugulea din pâine, gândul îi zbura la Joe.

Tot comportamentul lui i se părea suspect. Oare ce ascundea în şervetul acela?

Tamina îşi dădu seama de ce era îngrijorată.

„Contele îndurase atâtea în ultima vreme", îşi spuse ea. Ţine aşa de mult la loialitate, încât ar fi de-a dreptul devastat, dacă ar descoperi că Joe e vreun hoţ sau criminal.

După micul dejun, Tamina făcu o scurtă plimbare {5e debarcader, bucurându-se de vântul care-i aducea roşeaţă în obraji.

Mişcările bruşte ale vaporului nu o afectau deloc, deşi putea vedea la ceilalţi pasageri efectele răului de mare prin paloarea feţelor.

La zece fix, bătu în uşa de la cabina contelui.

Joe o conduse printr-un salon la capătul căruia contele stătea la birou. Purta o vestă verde, iar jecheta şi-o aruncase pe spătarul scaunului. Mânecile suflecate îl făceau să pară mult mai tânăr şi mai relaxat în acea dimineaţă.

Era proaspăt bărbierit, dar părul negru era tot zbârlit, de parcă pieptenele nu putuse face nimic în această privinţă.

Biroul era plin cu cărţi şi hârtii.

- Bună dimineaţa, domnişoară Waites. Sper că ai dormit bine.
- Foarte bine, stăpâne.
- Şi eşti gata să te apuci de lucru?

Tamina scoase un carneţel din poşeta cu care venise.

- Da. Mă surprinde că v-aţi apucat deja de treabă.

Contele zâmbi şi-şi trecu degetele prin păr, explicându-i

exact Taminei de ce era aşa dezordine în acea dimineaţă.

- Voiam să fac ordine în note şi gânduri înainte de sosirea ta, domnişoară Waites. Unul dintre membrii echipajului mi-a spus că e posibil ca vremea să se strice diseară, aşa că s-ar putea ca mâine să nu lucrăm.

Tamina se aşeză pe un scaun, de cealată parte a biroului, şi încercă să nu zâmbească.

- Suferiţi de rău de mare, stăpâne? îl întrebă ea.

El îşi ridică ochii, surprins.

- Ce? Nu, sigur că nu. Mă întrebam dacă tu...

Tamina scutură capul.

- Rezist foarte bine la călătoriile pe mare, stăpâne. O să vin la lucru la zece fix, indiferent de starea vremii.

Ochii întunecaţi ai contelui străluciră.

- Mi se pare mie sau ai lansat toate aceste vorbe ca pe o provocare? Hai să vedem cine cedează primul?

- Am senzaţia că, fiind femeie, credeţi că o să mă îmbolnăvesc în mod automat.

El se lăsă pe spate, un zâmbet ivindu-i-se în colţul gurii.

- Nu mi-aş permite să fac astfel de presupuneri, domnişoară Waites. Dar trebuie să fii de acord cu mine că o femeie nu este la fel de puternică precum un bărbat.

Tamina chicoti.

- Cred că răul de mare nu este o boală care să facă discriminări între bărbaţi şi femei, stăpâne.

El râse.

- Ei bine, o să vedem diseară. îţi sugerez să ţii pumnii strânşi. Hai să se întoarcem la treabă, acum. O să-ţi dictez câteva note despre Madeira, iar apoi putem lucra individual.

Dimineaţa trecu foarte repede.

La un moment dat, Joe aduse o tavă cu nişte cafea şi biscuiţi, dar nu se întrerupseră din lucru.

Tamina nu-şi mai amintea de când nu se mai simţise aşa de bine. Notele contelui pentru carte erau variate şi interesante.

Era clar că avea de-a face cu un om foarte educat, dar calitatea descriptivă a cuvintelor pe care le folosea când vorbea despre regiunile campestre o intriga pe Tamina, deoarece arăta o parte sensibilă a firii sale. Era sigură că făcea tot ce-i stătea în putinţă să ascundă această latură a personalităţii sale.

Era trecut de ora unu după-amiază când Tamina scoase un oftat, iar asta numai pentru că se oprise contele din dictat. îşi întinse degetele care înţepeniseră de la atâta scris.

Contele ridică ochii şi trecu de la istoria Madeirei la clipa prezentă.

- Domnişoară Waites, îmi cer scuze, spuse el uitându-se la ceas. Habar nu aveam că s-a făcut aşa de târziu. De ce nu ai spus nimic. Probabil că ţi-e foame.

Tamina îşi îndreptă umerii care-o dureau.

-A fost aşa de captivant, încât nici eu nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Dar trebuie să recunosc că perspectiva de a lua prânzul îmi surâde.

- Da, prânzul... Nu te mai reţin. Ne revedem la trei, spuse el după o scurtă pauză.

Tamina se ridică în picioare şi rămase câteva clipe în cumpănă.

Crezuse, numai pentru o secundă, care i se păru însă nesfârşită, că acesta o va invita să mănânce cu el, dar, cum tăcerea persista, se simţi ca o prostuţă.

Se răsuci repede pe călcâie, aşa încât nu-l văzu ridicând privirea şi dând să deschidă gura.

Afară, o Tamina supărată decise că trebuie să treacă mai întâi prin cabină ca să se aranjeze, înainte de a merge la clasa a Il-a.

îşi spălă faţa cu apă rece, încercând să-şi limpezească gândurile.

Oare de ce-şi închipuise că acesta doreşte să ia masa cu ea? Invitaţia din seara anterioară fusese un simplu gest de politeţe. Astăzi, fiecare îşi recăpătase rolul, iar ea nu trebuia să mai uite niciodată asta.

Dar undeva în interiorul ei, o mică voce îi şoptea că şi-ar fi dorit foarte mult ca la bordul acestui vapor să se afle lady Tamina Braithwaite şi nu simpla domnişoară Tabitha Waites.

După ce-şi dădu cu puţină apă de lavandă după urechi, ieşi din cabină.

Când dădu colţul, ca să urce treptele, se opri.

Ei, poftim! Iarăşi tânărul Joe!

Era la fel de grăbit şi ţinea ceva ascuns într-un şervet. Pe faţă i se citea neliniştea.

Apoi, spre uimirea Taminei, se opri şi deschise ceea ce părea a fi o uşă de metal, o uşă foarte grea, care dădea spre una dintre zonele inaccesibile ale vaporului.

Dar uşa părea că se blocase cumva, întrucât fu nevoit s-o împingă cu amândouă mâinile.

în timp ce o făcea, două pâinişoare şi o bucată de brânză se rostogoliră la pământ.

Tamina dădu să fugă spre el, dar se opri la timp. O uşă de pe celălalt coridor se deschisese. Se auzeau voci. Recunoscu una dintre ele ca fiind aceea a tânărului ofiţer pe care îl cunoscuse ieri, ofiţerul Archie Oxburn.

O, ce îngrozitor!

Dacă îl va vedea pe Joe încercând să intre într-o zonă interzisă, o să-i comunice imediat contelui.

Ar apărea o mulţime de probleme pentru toată lumea, iar Tamina îşi dădu seama că stăpânul băiatul ar fi profund afectat dacă s-ar dovedi că Joe e un om necinstit, fie numai furând puţină mâncare.

Se răsuci pe călcâie şi, cum în clipa aceea locotenentul coti, aproape că se aruncă în braţele lui, de parcă ar fi alergat.

Cum era de aşteptat, se ciocniră, iar el puse o mână pe umărul ei ca s-o împiedice să cadă.

- O, Doamne! Fii atentă! O, dominişoară Waites, dumneavoastră eraţi? Sunteţi teafără? Sper că nu v-am rănit. Unde vă grăbeaţi aşa? Trebuie să veţi mare grijă în zona asta.

Tamina râse şi se agăţă de el, pretinzând că e ameţită.

Văzu că atenţia ofiţerului era concentrată în întregime asupra ei şi nu putea decât să se roage ca Joe să reuşească să dispară pentru a-şi rezolva treburile, oricare vor fi fost acelea.

- Credeam că nu am rău de mare, locotenente, dar poate că am fost prea optimistă.

- E nevoie de ceva vreme până vă obişnuiţi, zise el făcându-i cu ochiul. Se pare că în seara asta vremea o să fie foarte urâtă, aşa că mare grijă pe punte.

- O să am. Vă mulţumesc foarte mult pentru grijă.

- V-a plăcut până acum călătoria?

- Da, mi-a plăcut. „Diamantul albastru" este un vapor foarte frumos.

El încuviinţă cu entuziasm, aparent nedându-şi seama că nu-i dăduse încă drumul la mână, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice în continuare să cadă.

- Da, „Diamantul albastru" este cea mai importantă realizare a acestei companii, dar prin comparaţie cu alte vase de pe mare este mai mic. Mă întreb dacă aţi auzit de vaporul ăla imens pe care îl construieşte White Star Line? Un adevărat lux numit „Titanic".

- Da, am auzit de el... începu ea ezitând. Tata vorbea adesea despre el, îi stătu pe limbă să spună, dar îşi dădu seama că ar fi dat ocazia locotenentului să-i pună întrebări despre viaţa ei privată, despre viaţa Tabithei Waites. îmi doresc ca pe viitor să călătoresc cu un astfel de vapor, dar până una alta vaporul ăsta mi se pare perfect. Oh!

Se îndepărtă de locotenent, întrucât contele tocmai dădea colţul. Faţa lui exprima furie şi trecu pe lângă ei dând uşor din cap şi spunând un simplu:

- Scuzaţi-mă!

Tamina simţi cum îi dispare sângele din obraji, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Oare ce-o fi crezând contele? Că flirta cu Archie Oxburn?

Iar ceea ce era şi mai rău era faptul că nu avea cum să-i explice de ce ajunsese într-o astfel de situaţie.

Scuzându-se că trebuie să se întâlnească la masă cu cineva, Tamina coborî spre sala de mese.

Pe măsură ce se apropia, simţea mirosuri de mâncare şi glasuri de oameni.

Tamina ezită să intre. Să mănânce era ultimul lucru la care se gândea, iar dacă trebuia să converseze cu încă o femeie singură ar fi fost în stare să urle.

Tot ce-şi dorea era să-i explice contelui situaţia, dar nu o

putea face. Şi, oricum, de ce ar asculta-o?

Un ofiţer de marină era potrivit pentru o secretară. Contele crezuse probabil că flirta, pentru că văzuse în locotenent o partidă bună.

„Dar oare de ce sunt aşa de supărată?" se întrebă ea. „O, Doamne, nici când am descoperit trădarea lui Edmund nu am fost aşa de nefericită".

A

încercând să-şi stăpânească tulburarea, se îndreptă spre coridorul unde îl văzuse ultima oară pe Joe.

Holul era liniştit şi gol.

Oamenii erau fie la masă, fie stăteau întinşi pe pat, încercând să reziste cât mai bine la răul de mare.

Uşa pe care Joe se străduise atâta s-o deschidă era întredeschisă. Când pătrunse pe ea, fu cuprinsă de frig. La picioarele ei era o scară din fier care conducea în jos, spre un loc cufundat în beznă.

Zgomotul motoarelor se auzea şi mai tare aici.

în clipa aceea, vaporul începu să se mişte cu şi mai multă violenţă, iar Tamina se prinse de scară.

Nu peste mult timp, auzi un geamăt.

- Cine-i acolo? întrebă ea cu nervozitate. Oricine-ai fi, arată-te! strigă ea, iar cum un răspuns întârzia să apară, începu să urce pe scăriţă.

îşi spuse că toate jocurile din copilărie cu fraţii ei îşi dovedeau acum utilitatea.

Nu-i era frică de înălţime, având în vedere că fraţii ei o puseseră cândva la încercare să vadă cât de sus se poate sui.

Când ajunse la capătul scării, se întoarse.

Era în continuare întuneric, dar o luminiţă pâlpâia undeva în depărtare.

Tamina păşi înainte, după care se opri, cu răsuflarea tăiată când auzi un strigăt, iar piciorul ei atinse ceva sau pe cineva.

Capitolul 6

Tamina încremeni când atinse cu piciorul un corp care zăcea pe jos.

Vaporul se zdruncină din nou, iar ea fu nevoită să se prindă de ceva, ca să-şi menţină echilibrul.

- Joe, tu eşti?

Din umbră, se ivi Joe, care era alb la faţă şi îngrijorat.

-Joe! Tu erai! Dar atunci cine...

Ochii Taminei începură să discearnă în lumina aceea foarte slabă.

Văzu că se lovise de trupul unei tinere învelită într-o pătură albastru-închis. Pe unul dintre colţurile păturii era emblema ducelui de Daventry.

Fata părea să fie îmbrăcată într-o uniformă verde, dar era greu de spus cu exactitate, având în vedere cât de slabă era

lumina.

Fata era livid㠔 Până şi buzele i se albiseră. Gemea uşor. Era clar că nu se simţea tocmai bine.

- Joe, ce se întâmplă? Cine e fata asta? De ce-ai ascuns-o aici?

Joe o privi temător.

- Păi, domnişoară Waites, te rog să nu-i spui contelui. Nu facem niciun rău. Nancy nu se simte bine din cauza mişcărilor bruşte ale vaporului. Nu pot să-i aduc nimic ca să mănânce sau să bea.

Tamina se aşeză lângă fată şi-i mângâie fruntea palidă şi transpirată.

Nancy o privi cu un aer serios.

-Joe, cine e?

- E cea hărăzită mie, domnişoară. O cheamă Nancy Rider. Voiam să fugim la Gretna Green să ne căsătorim, când contele m-a anunţat că vom pleca într-o călătorie lungă. Aşa se face că am adus-o pe Nancy cu mine.

Tamina se strădui să înţeleagă povestea asta încâlcită.

- De ce voiaţi să fugiţi?

- Din cauza tatălui ei, care e o brută. O snopeşte în bătaie, iar eu nu mai suportam s-o văd aşa. Mi-am zis că, dacă ne căsătorim, scapă de el. NU o să se mai atingă de ea. O să fie a mea.

Tamina se ridică şi-l privi îngrijorată.

- Dar, Joe, nu mai poate sta aici, în asemenea condiţii. E limpede că-i e foarte rău şi că are febră. Trebuie să fie dusă într-un pat şi îngrijită. Trebuie să mă laşi să-l informez pe conte imediat.

Joe o prinse imediat de mână.

- Nu, domnişoară. Nici să nu vă gândiţi la aşa ceva. O să-mi pierd poziţia şi o să fiu aruncat pe străzi fără a primi nicio referinţă. Şi dacă nu am ceva de lucru, nu mă pot căsători cu Nancy. Are rău de mare, atâta tot! NU a mai călătorit niciodată cu vaporul. Probabil că e ca atunci când stai în spatele trăsurii şi simţi toate hurducăturile, hârtoapele drumului, când caii gonesc. Când marea o să se liniştească, sunt sigur că o să-şi revină.

Tamina se uită la el câteva clipe, după care fu nevoită să se prindă cu mâna de o balustradă, aşa de rău zguduia marea vaporul.

- îmi pare rău, Joe, dar trebuie să ai încredere în conte. Cu siguranţă va lua o decizie înţeleaptă. Orice s-ar întâmpla, Nancy nu mai poate rămâne aici, în frig şi întuneric. Iar câtă vreme tu îţi serveşti stăpânul, ea e singură-singurică. E îngrozitor. NU am să permit să mai continue una ca asta.

- Dar ce vă priveşte pe dumneavoastră, domnişoară? izbucni Joe. Ce contează pentru dumneavoastră ce facem noi? Vreţi să ne vedeţi pe amândoi arestaţi şi aruncaţi în închisoare sau pe stradă, fără nume sau bani care să ne

salveze?

Tamina dădu să riposteze, dar şovăi, dându-şi seama că gândea şi acţiona ca lady Tamina Braithwaite, nu ca domnişoara Tabitha Waites, o simplă secretară.

în plus, ceea ce nu ştia Joe era că ea însăşi călătorea sub nume fals.

Cum să fie aşa de ipocrită să dea acest cuplu pe mâna autorităţilor, când ea însăşi făcea un lucru la fel de reprobabil? Fără a mai pune la socoteală faptul că-şi ascunsese logodna cu Edmund de prieteni şi de familie.

Un alt aspect pe care trebuia să-l ia în calcul era felul în care va reacţiona contele când va afla că un om în care-şi pusese atâtea speranţe îi trădase încrederea şi-i înşelase aşteptările.

Acum, când ajunsese să-l cunoască mai bine datorită timpului petrecut împreună şi a fragmentelor pe care i le dictase pentru carte, ştia că îndărătul unei măşti de om autoritar se ascundea un om de mare sensibilitate şi bunătate.

Era sigură că se va supăra peste măsură şi va fi tulburat de ceea ce va considera ca fiind duplicitatea lui Joe. Iar ea îşi dorea cu disperare să-şi cruţe angajatorul de o asemenea suferinţă.

De ce-şi dorea una ca asta era o întrebare la care va reflecta ceva mai târziu, când nu se va mai afla pradă

emoţiilor.

- Joe, nu vreau să vă văd pe tine şi pe Nancy în necaz. îţi făgăduiesc că nu am să-i spun nimic contelui cu condiţia ca în seara asta s-o aduci pe Nancy la mine în cabină. Va putea sta acolo până ajungem la Madeira, iar acolo va trebui să facem cumva, încât să rămână la ţărm.

- Dar ce-o să facă în ţară străină fără mine, care să am grijă de ea? Nu ştie să se descurce în nicio limbă străină. O fată tânără e pradă uşoară pe mâna bădăranilor.

lamina oftă.

Ar fi fost aşa de uşor să-i dea lui Joe bani ca să-i cumpere bilet pe un vapor cu destinaţia Anglia, dar resursele băneşti ale domnişoarei Waites nu erau aceleaşi cu acelea ale ladyei Tamina.

Joe şi-ar fi dat imediat seama că e ceva în neregulă, dacă i-ar fi oferit o asemenea sumă de bani.

- Dacă nu mă înşel, în Funchal, capitala Madeirei, există o comunitate englezească destul de consistentă, zise ea încetişor. Sunt sigură că se va găsi ceva de lucru pentru Nancy: cameristă sau dădacă. Oamenii aceia călătoresc adesea în Anglia, aşa încât sunt sigură că se va putea întoarce în Anglia peste câteva luni, iar până atunci te-ai putea întoarce tu însuţi din călătorie.

Tamina tăcu, aşteptând ca Joe să decidă.

Trebui din nou să se prindă de balustradă, căci vaporul se mişca iar cu violenţă. Era nespus de bucuroasă că nu suferea de rău de mare.

-Joe...

O voce slabă se auzi de jos, făcându-i pe amândoi să plece ochii.

Nancy era trează, avea ochii plini de lacrimi, faţa şi buzele livide.

- Joe, cred că doamna are dreptate. Nu mai pot sta aici. E tare frig. Dar şi cald.

Tânărul valet scoase un oftat şi se scărpină în cap, de parcă ar fi vrut ca în acest fel să-şi alunge grijile.

- Prea bine, domnişoară. O s-o aduc pe Nancy la dumneavoastră în cabină diseară, când toată lumea e la cină şi nu o să ne apară nimeni în cale.

Tamina ezită, după care dădu din cap în semn de încuviinţare.

Nu mai avea ce altceva să facă decât să-i strângă mâna lui Nancy şi să-i spună să mai aibă puţin curaj.

Urcă scara şi ajunse în hol.

îşi consultă repede ceasul şi trase concluzia că ratase prânzul, iar contele o aştepta probabil în camera de lucru.

Nu avu vreme decât să alerge în cabină să-şi spele mâinile pătate cu motorină şi să-şi schimbe bluza care se murdărise.

Tamina îşi privi ochii neliniştiţi în oglindă în vreme ce vaporul se înclina pentru a nu ştiu câta oară.

Cerul era acoperit de nori grei, iar tot ceea ce puteai vedea nu era decât marea zbuciumată.

Când intră în biroul contelui, îl găsi pe acesta la masă, aparent ocupat.

îşi ridică ochii când o văzu, dar din pricina valurilor fu cât pe ce să fie aruncat de la masă în timp ce o luase la vale, aşa de înclinat era vasul.

Râzând, se prinse cu mâna de birou. între timp, „Diamantul albastru" se îndreptă.

Observă că pe chipul contelui nu se ivise niciun zâmbet. Părea încordat şi rigid, iar Tamina se bucură că nu insistase ca Joe să-i vorbească despre Nancy.

- Mi-e teamă că vremea s-a stricat rău de tot, stăpâne, zise ea în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa lui.

Contele îşi făcu de lucru cu notele. Secretara lui părea a fi într-o dispoziţie bună şi cu ochii strălucitori.

Nu încăpea nicio îndoială că folosise pauza de masă pentru a sta de vorbă cu tânărul locotenent Oxburn.

Ei bine, lui nici că-i păsa de aşa ceva.

Era pur şi simplu dezamăgit de faptul că, deşi părea o fată onorabilă, flirta cu primul bărbat întâlnit pe vapor.

- Ţi-a spus prietenul tău, ofiţerul, cam la cât să ne aşteptăm să ţină furtuna? o întrebă el scurt.

Tamina ridică ochii din carnet şi se uită la el uimită.

- Prietenul ofiţer? O, vă referiţi la locotenentul Oxburn?

Contele se lăsă pe spate.

- Tânărul acela care vă găseşte aşa de atrăgătoare, domnişoară Waites. Da, locotenentul Oxburn.

Tamina simţi cum roşeşte. Era ceva dispreţuitor în tonul vocii lui care i se păru jignitor.

Se întrebase dacă angajatorul ei o suspectase de flirt când practic se aruncase în braţele ofiţerului pentru ca acesta să nu-l vadă pe Joe dispărând pe uşa aceea interzisă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de mult conta părerea bună a acestui bărbat despre ea.

Ar fi dat orice ca să-i explice împrejurările, dar nu putea s-o facă fără să dea în vileag secretul lui Joe şi al lui Nancy.

Tamina făcuse multe greşeli în viaţă, dar nu-şi încălcase niciodată promisiunea şi nici nu o va face.

Trase adânc aer în piept şi-şi înfipse degetele în palme.

- Locotenentul Oxburn este un tânăr foarte de treabă şi mi-a fost de mare ajutor, dar sunt sigură că nu însemn pentru el mai mult decât oricare alt pasager.

Contele ridică din umeri.

- Dacă spuneţi dumneavoastră, domnişoară Waites, nu pot decât să vă cred. Şi, oricum, atâta timp cât nu-ţi afectează munca, viaţa dumneavoastră socială nu mă priveşte, începem?

Tamina îşi muşcă buza, plecă ochii şi începu să scrie ceea

ce-i dicta.

Era furioasă, pentru că, dacă ar fi ştiut că vorbeşte cu lady Tamina Braithwaite, nici prin gând nu i-ar fi trecut să rostească astfel de vorbe jignitoare.

In următoarea oră, lucrară fără să vorbească despre altceva decât despre carte.

Tamina îşi dăduse seama că mişcările vasului erau şi mai violente. Contele ridică ochii şi, pentru o clipă, putu să citească în ochii lui îngrijorarea.

Dar reveni imediat la starea de dinainte.

- Cred că ar trebui să ne oprim, domnişoară Waites. Furtuna e tot mai puternică. Ar fi mai înţelept să te retragi în cabină în seara asta. Căpitanul nu-şi va lăsa atribuţiunile pentru petrecere tocmai acum. Cred că ţi-ai adus rochia aceea degeaba.

Tamina reuşi cu mare greutate să-şi păstreze calmul în faţa unui asemenea sarcasm.

Ii mulţumi pe un ton domol şi se retrase din odaie.

Lacrimile pe care şi le reprimase întreaga după-amiază şiroiau acum pe obraji, iar ea se lipi cu spatele de perete ca să-şi recapete controlul.

Aer curat! De asta avea nevoie.

Ieşi pe punte unde nu se zărea nici ţipenie de om. Toată lumea se retrăsese în cabine.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu ar fi mai bine să se întoarcă ea însăşi în cabină. Dar se încăpăţână să rămână afară, simţind că are mare nevoie de aer.

Puterea furtunii o luă prin surprindere.

Se trezi împinsă de vântul care-i despletise deja părul. Se uită la oceanul dezlănţuit, speriată, dar incapabilă să-şi desprindă ochii de la fascinanta privelişte.

Spuma mării năvăli pe punte, udând-o până la piele. Abia în clipa aceea i se făcu frică. Iar vaporul care la plecarea din Southampton i se păruse foarte mare, arăta acum micuţ, prins în furia naturii.

Când privi în jos, înţelese că nicio barcă de salvare nu ar avea şanse de reuşită în asemenea condiţii.

NU ar fi crezut niciodată că o ambarcaţiune aşa de mare ar putea părea ca o jucărie în baia unui copil.

Apa năvăli iar pe punte, obligând-o să se prindă cu mâinile de balustradă. Oare când va înceta această furie a naturii?

Nu mai ştia dacă va ajunge la adăpost în siguranţă.

Ar putea muri acolo, în frig şi întuneric, înghiţită de apa aceea sălbatică... Părinţii ei ar fi cu siguranţă devastaţi de o soartă atât de crudă.

Abia acum îşi dădu seama că gestul făcut fusese unul nebunesc. Să te expui unui asemenea pericol era nebunie curată.

Dacă ar fi fost acolo, fraţii ei ar fi protejat-o cu siguranţă.

Dar aici, în largul mării, era singură, cu desăvârşire singură.

Nu se gândise că s-ar putea ivi o situaţie pe care să nu o poată gestiona.

„E numai şi numai vina mea!" îşi spuse ea cu disperare. „Dacă nu m-aş fi compătimit atâta din cauza trădării lui Edmund, nu aş fi fugit. Nu m-am gândit la consecinţe. Situaţia de-acum e identică. Mă pune în pericol de moarte".

Când fu lovită de un alt val, se sili să gândească.

îşi adună toate forţele şi hotărî că o să mediteze la greşelile de comportament şi de caracter când o să fie înăuntru şi în siguranţă.

îşi şterse faţa de apă sărată şi măsură din priviri distanţa care-o separa de primul loc unde se putea adăposti.

Reuşi să străbată cam un metru în direcţia uşii care părea întredeschisă.

Brusc, o siluetă se contură în uşă şi cineva se îndreptă spre ea.

- Domnişoară Waites!

Era contele.

Fără jachetă, cu cămaşa deja descheiată îi întinse mâna, iar ea o prinse începând să plângă de uşurare.

- O, stăpâne, ce mă bucur să te văd!

El o înconjură cu amândouă mâinile şi aproape că o duse în braţe până în pasaj.

- O, Doamne! Prostuţo! Ai fi putut să mori. Ce te-a apucat

să vii pe punte la o asemenea oră?

Tamina mai zăbovi puţin în braţele lui, voind să simtă căldura şi puterea acestora.

— Mulţumesc, stăpâne, îi răspunse ea, retrăgându-se cu prudenţă din braţele lui. îţi sunt foarte recunoscătoare. Mi-e teamă că nu am luat în calcul condiţiile. Aşa sunt eu... mai încăpăţânată. Voiam să respir aer curat şi eram hotărâtă să-o fac cu orice preţ.

El se uită la ea, care nu-şi dădea seama cât era de atrăgătoare cu părul ei de aur, închis la culoare de apa sărată a mării. Picături de ploaie i se prinseseră de gene, iar obrajii i se îmbujoraseră de la vânt şi frig.

Contele rămase cu respiraţia tăiată.

Nu mai văzuse niciodată o făptură atât de încântătoare.

Albastrul ochilor, năsucul acela încântător...

îşi dorea cu disperare s-o sărute şi chiar îşi aplecă uşor capul spre ea, dar bunul-simţ îi veni imediat în ajutor.

înainte de a se ocupa de alte treburi în cabină, intenţionase s-o găsească pe domnişoara Waites şi să-şi ceară scuze pentru nepoliteţea de neiertat pe care-o manifestase.

Fusese şocat de propriul comportament. Să fie sarcastic cu un membru al personalului său, care nu-i putea răspunde era de neiertat.

Asta era ceea ce nu trebuia să piardă nicio clipă din vedere: domnişoara Waites era o angajată, o tânără

neprotejată, aflată în grija lui.

Ar fi fost îngrozitor să profite de această tânără, chiar dacă sentimentele lui pentru ea creşteau pe zi ce trece.

- Fiecare dintre noi face lucruri prosteşti, domnişoară Waites, remarcă el pe un ton sec, iar ea se întrebă dacă într-adevăr, detectase în tonul vocii lui umorul.

- De ce mă căutai, stăpâne? Vrei să-mi dai de lucru?

- Nu, nu. E o vreme mult prea urâtă pentru a putea munci. Am venit să-ţi spun că bietul Joe a căzut rău de tot şi s-a lovit la cap. Acum e la infirmerie, iar medicul vaporului îl îngrijeşte.

- O, ce îngrozitor! Bietul Joe. E conştient?

- Mai adoarme din când în când, dar nu se prea odihneşte. Pare muncit de ceva. Doctorul vrea ca el să doarmă, dar nu reuşim să-l liniştim. Te cheamă pe tine, domnişoară Waites.

- Pe mine?

Ajunseseră în pragul uşii de la cabina ei, iar Tamina se opri, uimită de remărcele contelui. De ce-ar voi Joe să-i vorbească? De-abia dacă îl cunoştea.

îşi aminti apoi totul cât se poate de limpede şi, spre uimirea contelui, deschise larg uşa de la cabină şi privi înăuntru.

îşi dădu imediat seama că nimeni nu intrase acolo de la plecarea ei.

Nu exista nicio urmă de Nancy, logodnica lui Joe.

Probabil că acesta căzuse înainte s-o mute pe Nancy. Asta însemna că fata era în continuare acolo jos, în beznă şi frig.

Tamina se dezechilibră când vaporul se înclină din nou. Dădu să se sprijine cu mâna de ceva, iar contele i-o prinse imediat.

- Ce s-a întâmplat, domnişoară Waites? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Tamina se întoarse cu faţa spre el.

Tot ceea ce putea vedea cu ochii minţii era o platformă de metal, aflată dedesubt şi o tânără zăcând acolo bolnavă.

NU avea de ales.

Indiferent de consecinţele pe care le va avea asupra relaţiei lor, va fi nevoită să-i spună contelui că ea şi cu Joe l-au înşelat.

Capitolul 7

într-un târziu, Tamina îşi dădu seama că îl privea drept în ochi pe conte, de minute bune.

Inima-i bătea nebuneşte şi se simţea ameţită.

înţelese că îl cunoştea foarte bine pe acest bărbat, chiar dacă nu petrecuseră foarte mult timp împreună. îl cunoştea mult mai bine decât l-ar fi putut vreodată cunoaşte pe Edmund.

Contele o să fie foarte dezamăgit când va afla cum fusese amăgit.

Era de-a dreptul devastator să-i piardă respectul şi simpatia, în pofida faptului că nu era decât o simplă angajată.

Tamina trase adânc aer în piept. Nu era vreme să se gândească la propriile emoţii şi simţăminte.

Trebuia s-o salveze pe Nancy.

- Stăpâne, te rog să mă însoţeşti.

Sprâncenele acestuia se împreunară a uimire.

- Pardon?

- Urmează-mă, te rog, stăpâne. Am imediat nevoie de ajutorul tău. Explicaţiile trebuie să mai aştepte.

Contele încuviinţă imediat, impresionat de pasiunea pe care-o citea în ochii aceia albaştri şi surprins de tonul acela poruncitor, care nu se potrivea deloc cu statutul unei simple secretare.

Fără să scoată o vorbă, o urmă şi constată uimit că domnişoara Waites deschide o uşă de metal şi pătrunde înăuntru.

O urmă intrigat şi scoase un strigăt de panică văzând-o dispărând în interiorul unei scări.

Tocmai voia să strige ca s-o avertizeze, când zări undeva jos ceea ce părea a fi trupul unui băiat îmbrăcat în uniformă.

Domnişoara Waites încercă s-o ajute să ridice capul.

- La naiba! Cine e copilul ăsta amărât? exclamă el coborând treptele.

Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că nu era vorba de un băiat, ci de o fată, părul curgându-i în cascadă pe umeri. O tânără care nu avea mai mult de şaisprezece-şaptesprezece ani.

Mai observă şi că una dintre pături era a lui.

- O să-mi explici mai târziu, domnişoară Waites. Copila asta o să îngheţe.

O ridică în braţe şi începu să urce treptele, cu Tamina pe urmele lui.

Se bucura foarte mult că pleacă din mormântul ăla din metal unde furtuna se auzea cu aşa o putere, iar valurile loveau vaporul la nesfârşit.

Fu cuprinsă de fiori.

Era limpede că un asemenea vapor nu se putea scufunda, nu putea fi înghiţit de valuri, dar îşi putea închipui ce s-ar întâmpla dacă nava ar lua-o spre măruntaiele pământului, iar ea şi contele ar fi prinşi aici.

Când ajunseră pe coridor, unde era cald, contele rămase în cumpănă.

- Repede, la mine în cabină, zise Tamina, luând-o înainte ca să deschidă uşa.

Contele intră cu Nancy înăuntru şi o aşeză pe pat.

Tânăra scoase un oftat uşor şi începu să-şi revină în simţiri.

- Mă duc repede să-l chem pe medic, zise contele pe un ton care trăda tensiunea.

Fără să se gândească, Tamina ridică mâna şi-l prinse de braţ:

- Nu, aşteptaţi!

Sesizând însă surprinderea de pe faţa lui la tonul

poruncitor, tonul cuiva care-i vorbeşte ca un egal, continuă:

- îmi pare rău, stăpâne, nu am vrut să fiu nepoliticoasă, dar dacă o să-l chemăm pe medic, cred că o să fie închisă undeva pe vapor. La fel şi valetul dumneavoastră.

Contele îşi întoarse privirea, iar ea-şi dădu seama cu o strângere de inimă că acesta părea distant.

- E clar că sunt multe lucruri pe care trebuie să le aflu. O să te aştept la mine în cabină. Ţi-aş fi recunoscător, dacă o să vii cât de repede poţi.

Dădu apoi uşor din cap şi plecă, trântind uşa în urma lui.

Tamina îşi muşcă buza, după care începu s-o ajute pe Nancy să-şi schimbe uniforma udă. Ii dădu o rochie groasă şi încercă să-i usuce părul cu un prosop.

- O, domnişoară, vă mulţumesc foarte mult. Oare ce se va întâmpla acum? Unde e Joe? Ştie că m-a găsit contele? O să fie alungat? O să fie foarte supărat dacă-şi pierde postul. E aşa de mândru că a primit postul deţinut de fratele lui. Iar vina e numai şi numai a mea.

Lacrimi începură să curgă pe obrajii fetei, iar Tamina o luă de mână încercând s-o liniştească, fără a pierde însă din vedere faptul că era domnişoara Waites, nu lady Tamina.

- Prostii, Nancy! Nu te mai amărî atâta. Joe a avut un mic accident, dar o să se facă bine. A căzut şi s-a lovit la cap. De-asta nu a putut să vină el însuşi să te ia. Când furtuna a devenit prea violentă, nu am avut încotro şi i-am spus

contelui. Am făcut-o pentru tine.

Nancy îşi şterse lacrimile.

- Ce-o să se întâmple cu noi acum? O să fiu arestată pentru că m-am suit clandestin pe vapor?

Tamina scutură cu vigoare din cap.

- Nu. Iată ce intenţionez să fac: îl voi aborda pe căpitan şi-i spun că eşti camerista mea, că trebuia să rămâi acasă, dar că te-ai luat prosteşte după mine, vrând să-mi laşi un mesaj. Când vaporul s-a pus în mişcare te-ai speriat. Te-ai ascuns în josul scărilor, dar acum ai mărturisit. Nimeni nu trebuie să afle că erai deghizată. O să arunc în noaptea asta uniforma în mare.

- O, domnişoară!

- O să mă ofer să-ţi plătesc drumul, dar asta va ţine numai până la Madeira. Acolo, va trebui să vorbeşti cu Joe ca să te trimită acasă. Sunt convinsă că vă va ajuta şi contele. E un om bun, în pofida aparenţelor.

- O, domnişoară! Ce bună sunteţi cu mine.

Urându-i somn uşor, Tamina părăsi cabina şi plecă să-l înfrunte pe conte.

Când ajunse în biroul de lucru al acestuia, Tamina îl găsi măsurând camera în lung şi-n lat. încerca să-şi usuce părul cu un prosop.

- Şi-a revenit Joe, stăpâne?

- Da. Imediat ce i-am spus că logodnica lui e teafără, s-a relaxat şi a adormit. Doctorul mi-a dat asigurări că o să-şi revină când se trezeşte. NU o să aibă decât o durere de cap.

Tamina se apucă să strângă lucrurile de pe jos. O mulţime de cărţi, haine şi hârtii erau împrăştiate peste tot. Mişcările abrupte ale vaporului erau cauza unei asemenea dezordini.

- Domnişoară Waites, te rog să te opreşti! Aş vrea să-mi spui ce ştii despre această... înşelăciune. Ai participat de la început la plan?

Contele îşi vârî mâinile în buzunare şi-şi aţinti ochii asupra ei. Faptul că tânăra asta îl minţise în acest fel îl afectase într-un mod pe care nu reuşea să-l înţeleagă.

Ar fi pus prinsoare că nu era genul acela de femeie, dar probabil că se înşelase, îşi spuse el cu amărăciune. Poate că toate femeile se comportau la fel.

îşi aminti de vorbele mieroase rostite de lady Eunice când se cunoscuseră, în urmă cu câteva săptămâni.

Ce bine se simţise graţie simpatiei manifestate de aceasta când îşi pierduse rudele, cum fusese cât pe ce să-i dea inima, s-o ceară în căsătorie... până în clipa când descoperise că era a altui bărbat.

Tot nu-i venea să creadă că o femeie educată şi de familie bună ca Eunice fusese în stare să-l păcălească într-un mod aşa de grav.

Petrecuse nopţi întregi stând cu ochii larg deschişi şi încercând să-şi dea seama cum de căzuse sub farmecul ei.

Acum se lupta să-şi păstreze cumpătul.

Oare această domnişoară Waites era la fel? Şi, la urma urmei, de ce-ar conta aşa de mult pentru el?

Tamina simţi cum roşeaţa îi năvăleşte în obraji.

Se aşteptase să-l găsească pe conte supărat, dar nu mânios. Până la urmă, era o simplă angajată, nu o prietenă apropiată.

îi displăcea profund să constate că avea o părere aşa de proastă despre ea.

- Stăpâne, cred că ştiţi câteva lucruri despre caracterul meu. NU aş fi acceptat niciodată să particip la un asemenea plan sau să vă păcălesc, complotând cu Joe şi Nancy. Aţi fost foarte bun şi curtenitor cu mine. NU aş putea niciodată să vă mulţumesc de-ajuns.

El îi asculta vorbele, dar nu reuşea să-şi stăpânească emoţiile care îl traversau.

Se gândea numai cum ar fi putut să fie aruncată în apă de furia mării. Domnişoara Waites era mică de statură deşi, trebuia să recunoască, era mult mai curajoasă decât multe alte femei pe care le cunoscuse până atunci.

Tamina îi explică pe scurt cum se gândise să rezolve problema când aflase despre Nancy.

- Aşadar, tot nu aveai de gând să-mi spui! exclamă el.

- Până ajungeam la Madeira, nu. Credeam că problema se poate rezolva. Joe v-ar fi vorbit despre Nancy şi l-aţi fi ajutat să găsească pe insulă ceva de lucru pentru ea. La o familie care s-o lase la un moment dat să plece acasă.

Contele făcu un pas înainte.

- Şi nu te-ai gândit nicio clipă că te expui unui mare pericol tot coborând şi urcând pe scara aia? Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi alunecat şi-ai fi căzut?

- Stăpâne, nu sunt o fiinţă slabă căreia să -i fie teamă să se aventureze într-o situaţie dificilă. Am doi fraţi mai mari care ar fi râs de mine dacă m-aş fi dovedit a fi o laşă.

Contele se încruntă.

- Domnişoară Waites, trebuie să-mi promiţi că nu vei mai face niciodată aşa ceva.

- Stăpâne, deşi sunt angajata dumneavoastră, nu pot face o astfel de promisiune.

Contele mai făcu un pas înainte şi-o prinse de umeri.

Cum putea fi aşa de nepăsătoare? Oare propria viaţă avea aşa de puţină însemnătate în ochii ei?

Stătu aproape de ea, cu privirea fixată asupra frumoaselor ei buze.

Simţi o dorinţă de nestăvilit de a o săruta.

Taminei i se tăie respiraţia.

Mâinile contelui o ţineau cu putere de umeri şi era aproape sigură că o va săruta. Mai mult, era ferm convinsă că îl va lăsa să o facă.

Dar acesta îi dădu drumul din strânsoare şi se îndepărtă

de ea.

începu să strângă hârtiile de pe masă, aruncându-le după aceea în coş.

Apoi, se întoarse brusc cu faţa spre Tamina.

- Ai dreptate, domnişoară Waites. Dar, atâta vreme cât eşti angajata mea, poate că ar fi bine să faci cât mai puţine lucruri care te-ar putea împiedica să duci la bun sfârşit munca Ia carte. Dacă acest comportament nesăbuit te-ar băga în spital, mi-ar fi greu să găsesc o altă secretară la Madeira. Iar asta ar fi un... inconvenient.

Spunând acestea, se duse în dormitor şi închise uşa în urma lui.

Tamina îşi muşcă limba şi-şi înfipse unghiile în palme.

Contele păruse iritat, aproape supărat. Oare ce-şi închipuise?

Era clar că se înşelase când i se păruse că acesta vrea s-o sărute.

Ce proastă să creadă că acest bărbat fermecător ar manifesta vreun interes pentru domnişoara Tabitha Waites, o biată secretară, în condiţiile în care toate doamnele din înalta societate londoneză doreau să-i devină soţie.

O, ce bine i-ar fi făcut, dacă ar fi putut să-i spună exact cine e.

Era conştientă că fusese tulburată de conte într-un mod pe care-i era greu să-l înţeleagă.

îşi dorea să fie mereu în compania lui.

îi asculta vocea, îi admira talentul pentru scris, simţul onoarei şi devotamentul pentru familie, preluând titlul de conte imediat după moartea fratelui său.

Tamina nu întâlnise niciodată un bărbat care s-o intereseze atât. Până şi simţul umorului părea să-i apropie. Glumele pe care le făcuse de-a lungul călătoriei o convinseseră de asta.

Acum începu să adune hârtiile care se pătaseră de cerneală. S-ar fi întors la ea în cabină şi le-ar fi copiat din nou. Măcar aşa l-ar putea ajuta.

De-abia dacă mai putea vedea, deoarece ochii i se umpluseră cu lacrimi.

Aşadar, aşa era când iubeai cu adevărat...

Se curemură. Sentimentele pe care le avusese pentru Edmund nu erau nimic în comparaţie cu emoţiile care o încercau acum. Era ca şi cum ar fi comparat o biată pâlpâire cu un foc imens.

Cândva, de fapt, în mod incredibil, asta se petrecuse în urmă cu câteva zile, se ştersese la gură ca să nu mai trăiască amintindu-şi de săruturile acestuia.

Iar acum,o, ce mult şi-ar mai fi dorit să fie sărutată de conte.

în decursul acelei nopţi lungi, furtuna încetase.

Tamina de-abia dacă reuşi să doarmă şi, la cinci dimineaţă, stătea pe marginea patului şi privea prin hublou cum răsare soarele.

Se spălă şi se îmbrăcă repede şi trecu pe lângă Nancy, care dormea pe jos.

Când ajunse în pragul uşii, se uită la fată, pe care-o găsi extrem de încântătoare. în somn, ridurile produse de griji dispăruseră, la fel şi paloarea aceea îngrozitoare. Obrajii i se îmbujoraseră uşor şi aproape că zâmbea.

Tamina se întrebă dacă îl visa pe Joe, logodnicul ei.

Pe când străbătea coridorul îşi dădu seama că era puţin invidioasă pe tânăra Nancy.

Să iubeşti şi să ştii că eşti la rândul tău iubit. Exista oare o bucurie mai mare decât aceasta?

Tamina ştia că părinţii şi fraţii ei o iubesc, dar nu era acelaşi lucru ca atunci când te bucurai de afecţiunea şi respectul unui bărbat pe care să-l numeşti sufletul tău pereche.

Un bărbat căruia să-i trezeşti pasiunea şi care la rândul lui să-ţi răspundă la fel.

Abia acum înţelegea că episodul Edmund nu era altceva decât dorinţa unei fete de a fi îndrăgostită. Nu avea nimic de-a face cu dragostea.

Când ajunse afară, constată că norii se risipiseră, lăsând locul unui cer destul de senin. Aerul mirosea ca vinul alb şi dulce.

Chiar dacă era încă devreme, mulţi pasageri ieşiseră afară să-şi bea cafeaua.

Tamina se plimbă pe punte, bucuroasă că simte briza mării mângâindu-i obrazul. Trase de mai multe ori aer adânc în piept şi fu cuprinsă de optimism.

Stătea sprijinită de balustradă, uitându-se la doi delfini care se jucau în apropierea lor, când auzi o voce în spatele ei.

- Văd că furtuna a trecut, domnişoară Waites.

Se răsuci imediat şi-l văzu pe conte.

Zâmbea, iar Tamina putu să constate, spre marea ei uşurare, că proasta dispoziţie din ziua anterioară îi dispăruse.

- O nouă zi, un nou început, stăpâne, zise ea cu subînţeles şi privindu-l cu ochii aceia strălucitori.

El îşi ţugui buzele.

- într-adevăr. Ia priveşte! Se vede vârful Insulei Madeira în depărtare.

Scoţând un oftat de încântare, Tamina îi urmări degetul care arăta la orizont şi discernu cu greutate un punct negru care separa marea de cer.

- Ajungem astăzi în port?

Spre surprinderea ei, contele clătină din cap.

- Nu. Căpitanul Reid mi-a spus că vaporul a suferit stricăciuni minore în timpul furtunii. Mergem bine, dar nu o

să ajungem la ţărm decât mâine dimineaţă.

Râse şi se sprijini cu mâinile de balustradă, privindu-i pe cei doi delfini care se jucau în dâra lăsată de vapor pe mare.

- Prietenii ăştia alunecoşi ai tăi o să ajungă mai repede decât noi în port. Ne place să credem că ne descurcăm mai bine decât vietăţile din natură, dar ele nu fac decât să ne demonstreze că suntem mai fragili decât ne închipuiam. Mai ales pe mare.

Tamina privi în depărtare.

îi mai aştepta încă o zi la bord...

A

In ziua aceea multe probleme necesitau o rezolvare, problemele legate de Nancy, însă după aceea ştia că-şi va petrece vremea cu contele de Daventry.

Şi, indiferent de ce s-ar putea întâmpla, ştia că se va bucura de fiecare moment petrecut cu el de parcă ar fi fost ultimul.

Contele îşi aruncă ochii asupra făpturii micuţe care stătea lângă el şi al cărei păr era dus de vânt.

Era ciudat să constate că domnişoara Waites nu se prea pricepea să-şi strângă părul în coafura aceea severă.

Acesta era încă unul dintre elementele misterioase care-o înconjurau pe micuţa secretară.

Privi iar în depărtare, spre Madeira. în mai puţin de douăzeci şi patru de ore vor ajunge în portul Funchal.

îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare ziua aceea. Voia

să vadă faţa domnişoarei Waites când se vor apropia tot mai mult de ţărm.

Pe faţa acestei tinere se citea o bucurie de a trăi pe care nu o remarcase la niciuna dintre sofisticatele lui prietene.

- Doriţi să serviţi micul dejun, domnişoară Waites? se interesă el cu veselie, oferindu-i braţul în modul cel mai cavaleresc cu putinţă.

Tamina râse şi acceptă.

k

Ziua de mâine şi toate problemele pe care aceasta le-ar putea aduce nu aveau decât să aştepte.

Capitolul 8

Soarele amiezii strălucea peste străduţele din Funchal, capitala frumoasei Insule Madeira.

Aleile erau goale, iar tot ce puteai auzi era bâzâitul albinelor.

O figură singuratică se distingea într-o zonă la modă din oraş.

Joe se opri pentru o clipă la poalele unui lămâi în care, spre uimirea lui, se aflau lămâi adevărate.

Sub pălăria albă pe care i-o dăduse contele se putea vedea cicatricea de la căzătura din ajun.

Privi în urma lui. De acolo de pe deal, unde ajunsese, putea vedea portul care se întindea în depărtare. Vapoarele acostate în port păreau micuţe, cam ca nişte jucării.

Marea părea foarte albastră şi calmă. Cu greu ai fi putut crede că în urmă cu două-trei zile provocase atâtea probleme.

„Dacă ar fi murit acolo, în întunericul ăla de lângă motoare?” se întrebă el. Ar fi fost numai şi numai vina mea. Stăpânul avea dreptate. Ar fi trebuit să vorbesc cu el înainte, iar el ar fi negociat cu bătrânul diavol Rider. Ar fi trebuit să am încredere în el, cum ar fi avut fratele meu, Jacob.

Soarele îi ardea pielea deschisă, de englez.

Joe scoase un oftat.

Tare mult şi-ar mai fi dorit să stea puţin la umbră, dar nu avea vreme de relaxare.

Contele îi dăduse liber în acea după-amiază, dar trebuia să se întoarcă până seara la „Diamantul albastru”.

Contele, trebuia s-o recunoască, se arătase foarte cumsecade. Mulţi stăpâni l-ar fi aruncat în stradă, fără să-i dea nici măcar o referinţă.

Când şi-a revenit după lovitura la cap, Joe a descoperit că acostaseră la Funchal, iar Nancy dispăruse de pe „Diamantul albastru”.

în dimineaţa aceea, domnişoara Waites îi înmânase un bilet scris de Nancy.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji, îi spusese secretara contelui. Stăpânul i-a găsit ceva de lucru la o familie care a închiriat o vilă în Madeira pe perioada verii. Se vor întoarce în Anglia în octombrie. O să fie în siguranţă acolo.

- Mulţumesc, domnişoară. Stăpânul mi-a ţinut o predică despre cât de prost am fost şi că Nancy ar fi putut să moară fără ajutorul dumneavoastră. Nu ştiu dacă am să pot vreodată să vă răsplătesc.

îi plăcea de domnişoara Waites, dar era cam stupefiat de atitudinea ei.

Avea cam aceeaşi vârstă ca şi el, dar aerul de autoritate pe care îl degaja, ca şi felul în care vorbea şi se comporta îi arătau lui Joe că avea o origine socială mult mai înaltă.

Joe remarcase cum o privea contele când ea habar nu avea că e privită.

îi părea rău pentru că un asemenea bărbat care avea atâta putere şi influenţă nu avea cum să aleagă o astfel de femeie. O asemenea alianţă nu ar fi avut cum să meargă.

Măcar dragostea lui pentru Nancy era împărtăşită, iar într-o bună zi vor fi fericiţi împreună.

în bilet, Nancy îi spunea că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ei, dar el voia s-o vadă înainte ca „Diamantul albastru” să plece din port.

- Nu plec spre alte zări pânănu vorbesc cu Nancy, murmură el în timp ce ajunsese în faţa unei vile mari. Vi-la Mi-mo-sa, silabisi el. Ăsta-i locul unde mi-a spus contele că a găsit ceva de lucru pentru Nancy a mea. E, într-adevăr, o casă foarte arătoasă.

împinse poarta din fier şi păşi pe aleea care îl conduse

până la bucătăria situată în spatele casei.

Norocul fu de partea lui.

Nancy stătea pe un scaun, la soare.

- Joe!

Faţa i se lumină de fericire. Aruncă o privire speriată peste umăr, să vadă dacă apare cineva.

- NU ar trebui să fii aici. O să fie probleme, dacă eşti descoperit.

- NU aveam cum să plec fără să mă asigur că eşti în siguranţă, draga mea.

Nancy puse jos coşul cu piersici şi-l conduse repede spre o cămăruţă plină cu legume şi fructe.

Luă un coş gol şi începu să-l umple cu ceapă şi roşii.

- O, Joe! Nici nu ştii cât de mult mă bucur să te văd, dar o să dau de bucluc dacă suntem prinşi.

Joe dădu jos coşul, o prinse de mâini şi o strânse la piept.

- O, Nancy! Şi eu mă bucur să te văd. Se poartă frumos cu tine? Contele mi-a spus că e o familie de oameni cumsecade, însă dacă nu eşti fericită...

- Nu-ţi face griji! Sunt bine.

îşi împreună degetele şi-l privi drept în ochi.

- Pur şi simplu, sunt foarte stricţi, iar ceilalţi servitori de pe insulă nu prea vorbesc englezeşte, aşa că mă simt cam singură. Dar învăţ cuvinte în portugheză. Trebuie să fac tot felul de treburi la bucătărie, să servesc la masă, să curăţ argintăria. Se pare că stăpânul şi stăpâna sunt foarte atenţi cu banii. Cred că au fost foarte bucuroşi să angajeze ieftin slujnică engleză. Dar, puse una peste alta, mă bucur că stăpânul nu a pus să mă aresteze pentru că am călătorit clandestin.

- Cine formează această familie?

- Domnul şi un doamna Simmons şi rudele lor mai în vârstă. Stau în camerele lor, nu prea le văd. Doamna Simmons e foarte severă, dar corectă. Nu prea-mi place soţul ei. E întotdeauna repezit şi grosolan, găsind la orice cusur. E om de afaceri. Are multe fabrici în Anglia şi America. Ceva cu biscuiţi şi dulciuri, cred.

Dar pe Joe nu-l interesa ce face domnul Simmons.

- Dar o să te ia acasă cu ei în octombrie, nu?

- O, da. Au făcut deja rezervare pentru prima săptămână din octombrie. O să merg şi eu cu ei. Cred că la insistenţele contelui.

Joe se simţi inundat de un val de uşurare.

- E un om de treabă şi cred că domnişoara Waites a avut un rol însemnat în povestea asta. v

- S-a purtat foarte frumos cu mine. Acum, Joe Goodall, întoarce-te la vapor înainte să vină cineva după mine.

îşi plecă faţa şi o sărută din nou.

- într-o bună zi, o să fim împreună în fiecare zi, Nancy. Ţi-o promit.

Ea îi zâmbi şi, luând coşul, îl conduse cu precauţie până la colţul casei.

- O, Joe, încă o ciudăţenie. Doamna şi domnul Simmons au un vizitator, pe un anumit domn Newson. A ajuns cu un vapor mai rapid cu o zi înaintea noastră. Un tânăr gentleman care e în politică, după cum spun ceilalţi servitori.

- Un tânăr? Sper că... nu a făcut vreun gest, nu a spus vreun cuvânt nelalocul lui, nu?

Nancy flutură mâna în semn de tăgăduire.

- Nu, nici vorbă de aşa ceva. Dar azi-dimineaţă, pe când ştergeam praful în bibliotecă l-am auzit vorbind cu domnul Simmons. A spus că plănuieşte să ia de soţie o fată bogată, ca să poată avansa în carieră.

Joe se încruntă.

- Şi ce-i aşa de ciudat în povestea asta? Există o mulţime de bărbaţi care încearcă să se căpătuiască în acest fel.

- Ştiu, dar când domnul Simmons l-a întrebat dacă fata e de acord, domnul Newson i-a răspuns: "Cred că în clipa asta mă detestă, dar sunt sigur că după ce va petrece o noapte cu mine, îşi va schimba părerea". Apoi, au izbucnit amândoi în râs.

Nancy se cutremură. Parcă auzea în continuare ameninţarea şi cruzimea rece din râsul acela. Cu toate astea, ştia că nu i-ar putea explica corectului Joe cât de speriată fusese.

Deşi Joe trăia în aceeaşi zona săracă şi mărginaşă a Londrei ca şi ea, familia Goodall lucrase întotdeauna, iar nişte bănuţi în plus însemnau că aceştia nu-şi petreceau viaţa întrebându-se de unde o să le vină bani pentru chiria următoare.

Nancy era conştientă că, din cauza metehnelor tatălui ei de a bea şi a juca, ştia mai multe despre partea întunecată a vieţii decât dragul şi naivul Joe.

- A fost îngrozitor. Mă întreb doar cine e biata fată care va fi înşelată într-un asemenea mod.

Joe scoase un oftat şi o îmbrăţişă.

- Te cred, Nan. Probabil e vorba de cineva de calitate. E cineva pe care îl cunoaştem? Cred că ar fi mai bine să dai uitării acest episod. Fă-ţi treaba, rămâi în umbră fără a spune ceva şi stai departe de acest bărbat.

- Nu te teme, Joe! Aşa o să fac. Membrii familie pleacă în seara asta şi vor rămâne la nişte prieteni în weekend. Domnul Newson o să fie singur în toată casa, dar nu am să răspund dacă o să sune după mine. O să-l trimit pe Manuel, valetul, în locul meu.

între timp, ajunseseră la poartă. în clipa aceea se auzi un bici pocnind şi nişte copite de cai care mergeau iute.

Un cal şi un călăreţ o luaseră pe alee. Nancy îl împinse la poalele unui copac, ca să nu fie văzut.

- Uite, Joe! El e domnul Newson despre care ţi-am vorbit.

Joe privi printre ramuri.

Putea să-l vadă clar pe bărbat: era tânăr, blond şi chipeş, dar îşi folosea prea des biciul, iar lui Joe i se păru că are ceva sălbatic în el.

Se uitară la el în timp ce-şi chinuia bietul cal, dispărând pe drumul care ducea spre Funchal.

- Ce bestie! zise Joe. Să stai cât mai departe de el, Nancy, draga mea. Ai dreptate. îmi pare rău pentru tânăra pe care vrea s-o prindă în cursă ca s-o silească să-l ia de soţ. Dar ce putem noi face? Acum, sărută-mă şi plec. Stăpânul e acum în piaţa de flori, dar va trebui să ajung devreme. Probabil va trebui să-l ajut să se pregătească pentru cină.

O strânse la piept, întrebându-se când o s-o mai revadă.

Tamina ajunsese la părerea că aceasta era cea mai fericită perioadă din viaţa ei.

Vreme de trei zile fusese extrem de ocupată. Când „Diamantul albastru" ajunsese în port, se implicase în rezolvarea problemei lui Nancy.

Asta însemna că fusese nevoită să aibă o discuţie cu un căpitan mânios, dar din fericire poziţia contelui cântări mai mult, aşa că lui Nancy i se cumpără bilet.

Apoi, îi fu foarte recunoscătoare contelui că-i ceruse părerea cu privire la postul pe care i-l găsise lui Nancy într-o familie englezească de pe insulă.

îl asigură imediat că Nancy va fi o bună slujnică la

bucătărie şi că inteligenţa ei nativă, dacă va fi practicată, ar putea-o ajuta să obţină o poziţie mai bună.

In acea dimineaţă, contele discutase despre rezolvarea problemei şi râse când termină de semnat scrisorile pe care i le dictase Taminei.

Fusese la agenţia care-o plasase pe Nancy în noul ei post la o familie pe nume Simmons şi care închiriase pe perioada verii o vilă în Funchal. Aceasta se bucura că poate angaja o englezoaică.

- Se pare că ştii foarte bine cum trebuie conduse treburile astea domestice, domnişoară Waites.

Tarnina îşi simţi obrajii roşind. Uitase în clipa aceea că nu era decât o simplă secretară şi nu o lady educată să-şi conducă propria casă.

- Am observat, în numeroasele case în care am lucrat, cum se fac lucrurile astea, stăpâne.

- Ai băgat foarte bine cum se fac lucrurile astea şi trebuie să te complimentez cu privire la felul în care ai rezolvat problema cu Nancy. Credeam că o să facă o criză, de plâns când o să părăsească vaporul, dar nu s-a petrecut nimic din toate astea.

Tamina răspunse:

- Te-ai înşelat, stăpâne, în această privinţă. Recunosc că Nancy e tânără, dar şi foarte îndrăgostită.

- Crezi în puterea iubirii?

Imenşii ochi albaştri ai Taminei deveniră visători.

- 0, da, stăpâne! Cred din tot sufletul.

Urmară câteva clipe de tăcere, iar Tamina îşi dădu seama că se uită la el fără a-şi păstra masca de secretară pe faţă. Era de-a dreptul îngrozită la gândul că pe faţa ei puteau fi citite emoţiile care-o încercau şi de aceea se grăbi să continue:

- Nancy are şi foarte mult bunu simţ. Ştie că Joe se va căsători într-o bună zi cu ea şi aşteaptă cu răbdare acea zi. La fel, înţelege cât de norocoasă e că nu s-a luat nicio măsură împotriva ei şi că l-aţi convins pe căpitan să nu le facă niciun rău. Vă e recunoscătoare pentru mărinimie. Ca şi mine, de altfel.

Contele se încruntă.

Cu câteva clipe mai devreme o privise în ochi şi văzuse profunzimea sentimentelor la o femeie despre care credea că nu va fi a lui niciodată.

Se controlă însă imediat, iar el păru aproape rănit de această schimbare.

- Doar nu credeai că o s-o părăsesc pur şi simplu?

Tamina făcu în mod impulsiv un pas înainte, întinzând

mâna spre el. Şi-o retrase însă imediat. Era deplasat ca ea să-i ofere simpatie.

- Sigur că nu, stăpâne. Nu m-am îndoit nicio clipă de felul în care veţi proceda.

Contele oftă.

- Presupun că datorită rangului şi poziţiei în societate.

- Nu. Pur şi simplu, pentru că sunteţi un om bun, şopti Tamina, roşind.

Un zâmbet plin de căldură se ivi pe chipul acestuia şi pentru o clipă crezu că o va prinde de mână.

Dar momentul trecu, iar contele spuse:

- Cred că, după ce am muncit atâta în această dimineaţă, avem dreptul la o după-amiază liberă, domnişoară Waites. I-am dat liber lui Joe şi nu văd de ce-am munci în vreme ce ceilalţi se odihnesc. Ţi-ar plăcea să explorezi puţin oraşul? Cred că ţi se va părea foarte interesant.

Peste o oră, coborau în portul plin de culoare al oraşului.

Tamina se îmbrăcase într-o rochie albă, cu guler înalt şi mâneci largi, aşa cum îi stătea bine unei femei respectabile.

în graba de a părăsi Londra şi pe Edmund uitase să-şi ia şi o umbreluţă de soare, aşa că nu-şi dădea seama că faşa ei rămăsese descoperită în bătaia soarelui.

Contelui i se tăie răsuflarea.

- îţi place Funchal, domnişoară Waites?

- O, e minunat, stăpâne. Clădirile pitoreşti, străduţele, lămâii şi florile. Nici nu-mi vine să cred că există atâtea culori şi parfumuri.

Privi în jurul ei la cascadele de trandafiri şi lilieci. Portocalii şi florile lor i se păreau contelui că se aseamănă cu o pasăre a paradisului.

Tamina se simţea copleşită de frumuseţea care o înconjura.

- Aceasta e faimoasa Piaţă a Florilor. Cel mai frumos arată dis-de-dimineaţă, dar e magnifică şi acum.

Tamina fugi spre un loc unde se vindeau nişte floricele galbene.

- Uite, mimose! Le ador.

Vărsătorul zâmbi şi rupse o floare. Făcu o plecăciune şi i-o întinse contelui.

- Um presente para sua esposa bonita!

Râzând, contele luă floarea. NU avea de gând să-i spună bătrânului că domnişoara Tabitha Waiţes nu era soţia lui.

Apoi, de parc-ar fi fost lovit de o revelaţie, îşi dădu seama că exact asta îşi dorea. Nu-i păsa că era o fată simplă care muncea. Era cinstită, curajoasă şi loială. Mai presus de toate, o iubea.

Era conştient că o căsătorie cu propria secretară ar provoca un imens scandal, dar lumea nu avea decât să spună ce vrea.

în ce îl privea, dorea ca Tabitha Waites să-i fie soţie.

- Ce-a zis? îl întrebă ea veselă. Mă tem că accentul lui e foarte îndepărtat de portugheza pe care o cunosc eu.

Contele clătină din cap. NU avea timp de vorbit în clipa aceea. Va aştepta până se vor întoarce la bordul „Diamantului albastru".

Va plănui o cină pentru amândoi, iar apoi, în cursul unei plimbări la lumina lunii o va cere în căsătorie.

- Un dar pentru frumoasa doamnă, zise el întinzându-i mimosa.

- Mulţumesc, stăpâne.

Ii zâmbi, spunându-şi ce bine era să-i vadă faţa relaxată şi fericită.

Ridurile acelea de durere şi griji dispăruseră, iar în priviri i se citea căldura. Un val de iubire şi dorinţă îi trecu prin vene.

Era oare cu putinţă ca acesta să-i împărtăşească gândurile, sentimentele?

O, viaţa putea fi aşa de bună, de perfectă. Ar fi uimitor să câştige iubirea şi încrederea acestui bărbat.

- Am o mică afacere de rezolvat, zise contele pe când părăseau Piaţa Florilor. Mă aştepţi aici?

Tamina dădu din cap în semn de încuviinţare, dorindu-şi să-i spună că l-ar aştepta pentru totdeauna.

Se aşeză pe piatra din faţa unei fântâni aflată în centrul pieţei.

Contele se dusese la o bancă pentru a scoate bani.

Când ieşi, stătu câteva clipe privind-o din depărtare pe cea pe care-o iubea atâta.

Brusc, văzu un bărbat călare venind ţintă spre domnişoara Waites.

înainte să poată face vreo mişcare, bărbatul o prinse de umeri şi dădu s-o sărute.

Scoţând un strigăt, contele străbătu distanţa din trei paşi şi-l împinse pe bărbat într-o parte.

- Ce naiba faci?

Bărbatul se elberă din strânsoare şi se holbă la conte.

- Domnule, nu cred că te priveşte cum îşi întâmpină un gentleman logodnica.

Contele deveni rece ca ghiaţa.

- Logodnica dumitale?

Se uită la tânăra micuţă, care devenise foarte palidă.

- Edmund Newson, la dispoziţia dumneavoastră, domnule. Da, am aflat că logodnica mea, lady Tamira Braithwaite, călătoreşte spre Madeira şi am sperat s-o întâlnesc. Sunt încântat că asta s-a petrecut într-un mod atât de neaşteptat.

- Edmund, nu sunt...

- Lady Tamina Braithwaite! exclamă contele.

Edmund păru nedumerit.

- Păi... da. Lady Tamina este fiica lordului Braithwaite. Cu cine am plăcerea de a vorbi?

Contele de-abia dacă îl auzea din pricina vâjâitului din urechi.

Se uită iar la domnişoara Waites, de fapt la lady Tamina şi înţelese imediat că acel bărbat rostea adevărul.

Ea era palidă şi vinovată. Privind-o, nu aveai cum să nu-ţi dai seama că face parte din lumea bună.

îşi aminti că încă de la început i se păruse că provine dintr-o familie bună care probabil scăpătase.

Originea ei socială era evidentă în fiecare mişcare pc care-o făcea, în felul în care se comporta sau vorbea. Dar, fie că era sau nu o lady, adevărul era că îl minţise, îl păcălise, pretinsese că este altcineva.

Exact ca lady Eunice.

Nu-i venea să creadă că făcuse aceeaşi greşeală.

Iar ceea ce era cel mai trist era faptul că-şi oferise inima cuiva care, de fapt, nu exista.

Şi când se gândea că în seara aceea voia s-o ceară în căsătorie pe domnişoara Tabitha Waites, o persoană care nici măcar nu exista.

Ce ridicol ar fi părut.

Deveni conştient că bărbatul acela blond îi aştepta replica.

- Stăpâne, începu Tamina.

Dar se opri când el ridică, imperial, mâna.

- Sunt Ivan, lordul Daventry.

Făcu o uşoară plecăciune în faţa lui Edmund, aşa cum învăţaseră de secole cei din familia lui.

- Trebuie să mă despart de dumneavoastră acum, domnule. Vaporul meu pleacă în această seară, cu refluxul.

Este limpede că pot s-o las pe această tânără doamnă, despre care credeam că o cheamă domnişoara Waites şi că-mi e secretară, pe mâini bune. Domnule! Doamnă! Al dumneavoastră servitor!

Şi răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă de ei.

- Stăpâne, aşteaptă! Ascultă-mă!

Tamina îl striga cu disperare, însă totul era în zadar.

In câteva clipe dispăruse parcă fără urmă, simţindu-se bolnav şi devastat.

Capitolul 9

Tamina fu cuprinsă de disperare când îl văzu pe conte cum se îndepărtează fără să privească în urmă.

Era sigură că nu va uita niciodată privirea acestuia când aflase ceea ce, probabil, era în ochii lui o trădare.

Se întoarse, mânioasă, spre Edmund.

- Edmund, ce cauţi la Madeira? Şi de ce i-ai spus lordului Daventry că sunt logodnica ta? Ştii prea bine că nu vreau să mai am de-a face cu tine. Ţi-am trimis o scrisoare prin care te anunţam că rup logodna.

Edmund îşi răsuci mustaţa cât timp Tamina îi vorbi. Faţa lui copilăroasă ascundea foarte bine furia care clocotea în el.

Primise, într-adevăr, scrisoarea şi văzuse cum toate planurile lui se năruiau.

Căsătoria cu o membră a familiei Braithwaite fusese

răspunsul la toate rugăciunile lui.

Chiar dacă viitorul se anunţa promiţător ca membru al parlamentului, Edmund avea pasiunea jocului de cărţi şi ştia că acesta-l va ruina, dacă nu avea foarte repede la dispoziţie mulţi bani.

Relaţia lui cu biata Rebecca - guvernanta care lucra pentru familia Mercer - îi complicase, de asemenea, viaţa.

îi promisese acelei prostuţe că o s-o ia de soţie şi, deşi o făcuse să jure că totul trebuie să rămână secret, aşa cum procedase şi cu Tamina, era îngrijorat din cauza faptului că aceasta-i va vorbi lordului Mercer şi soţiei acestuia despre ceea ce considera viitorul ei ca soţie de politician.

Aceştia erau oameni puternici şi nu se putea îndepărta de ei înainte de a se căsători cu moştenitoarea familiei Braithwaite.

Disperat, făcuse uz de toate relaţiile pe care le avea, îi mituise pe câţiva dintre servitorii lipsiţi de onoare şi aflase că Tamina călătorea spre Madeira la bordul „Diamantului albastru” sub un nume fals.

Voa să-i trimită un mesaj pe vapor, în care să-i ceară o întâlnire.

Planul lui era s-o ducă la vila Mimosa, să-i strice reputaţia şi s-o silească să-l ia de bărbat.

Edmund era muncit de povara datoriilor pe care le contractase la jocurile de cărţi.

Căsătoria cu Tamina era cea mai simplă modalitate de a scăpa de datorii şi, din câte putea să-şi dea seama, era în continuare.

Nu înţelegea de ce trebuia să lucreze pentru lordul Daventry, dar cum era clar că aflase un secret important, voia să profite de el.

- Tamina, draga mea, îmi pare nespus de rău că te-am supărat, începu el, cu o expresie de uimire sinceră întipărită pe faţă. Am fost aşa de încântat şi surprins să te întâlnesc aici, la Funchal. îmi

pare rău că te-am numit logodnica mea, chiar dacă trebuie să mărturisesc că nu mi-am pierdut cu totul ..speranţele în această privinţă. Nu, începu el când văzu că ea ridică mâna, gata să protesteze. înţeleg prea bine că e posibil să-ţi fi schimbat simţămintele faţă de mine.

- Edmund, am vorbit la telefon cu o tânără care spunea că ţi-e logodnică. Mi-a spus foarte clar că nu mă iubeşti cu adevărat şi, în ceea ce mă priveşte, orice angajament între noi e rupt.

Faţa lui Edmund fu invadată de roşeaţă, o roşeaţă din pricina furiei, dar pe care reuşi să şi-o stăpânească foarte bine.

Făcu o uşoară plecăciune.

- Desigur, Tamina, îţi respect decizia. Mă tem că nu prea înţeleg despre ce femeie vorbeşti sau cu cine ai vorbit, dar a sosit momentul să discutăm cu sinceritate. Pari obosită şi

supărată. Doreşti să te conduc la vapor?

Tamina îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi.

Cum să se mai întoarcă la „Diamantul albastru”? Era cu neputinţă. Nu mai era domnişoara Tabitha Waites. Nu mai avea ce căuta la bordul acelui vapor.

îngrozitorul adevăr era acesta: contele considera că fusese minţit şi înşelat.

Bărbatul căruia îi dăruise inima şi toată afecţiunea ei nu avea acum pentru ea decât dispreţ.

Nu, Tabitha Waites nu mai exista. Nu putea fi decât lady Tamina de-acum înainte şi să accepte că nu va mai putea discuta cu contele ca o prietenă.

- Nu, nu doresc să mă întorc pe vapor, şopti ea, întorcându-se pentru ca Edmund să nu-i vadă lacrimile de pe obraji.

Dar probabil că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi văzut faţa.

în clipa aceea, ochii lui exprimau un triumf drăcesc.

- Dar bagajul tău, camerista...

- 0 să trimit după bagaje. Deocamdată, nu am cameristă, îi răspunse ea pe un ton calm.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de tristă sau de nefericită. îi era greu să gândească, să-şi facă planuri, dar trebuia să găsească un hotel, să ceară bani de acasă.

NU avea la ea suficienţi bani ca să plătească atât hotelul, cât şi biletul de întoarcere în Anglia.

Edmund bătu din palme, de parcă în clipa aceea i-ar fi venit o idee genială.

- Ce-ar fi ca, până-ţi vin bagajele, să mergem la vila Mimosa, unde stau eu cu bunii mei prieteni, Ernest şi Joan Simmons. Sunt nişte oameni minunaţi. Sunt convins că vor fi încântaţi să te aibă oaspete.

Tamina îl auzi ca prin ceaţă şi sugestia i se păru de bunu simţ.

Se gândise să tragă la un hotel, dar i se părea o povară să fie nevoită a explica de ce nu are bagaj.

- Dacă eşti sigur că familia Simmons nu va avea nimic de obiectat... murmură ea cu un aer preocupat.

- Cu siguranţă, nu. Vino, Tamina. Calul meu e priponit în cealaltă parte a pieţii. Dacă vrei să mergi cu mine, o să ajungem imediat la vilă.

Tamina aproape că nu mai auzea ce-i spune. îi dădu voie s-o urce-n şa şi nu deveni rigidă decât în clipa când acesta îşi încleştă posesiv, braţele în jurul ei.

Braţele acelea aparţineau unui bărbat pe care crezuse odinioară că îl iubeşte, dar acum ştia că singurele braţe pe care le-ar suporta sunt acelea ale unui bărbat care nu simţea pentru ea decât dispreţ.

Fericit că o văzuse pe Nancy, Joe alergă pe coridor şi bătu la uşa de la cabina contelui.

Se aşteptase s-o găsească goală.

Putea să jure că domnişoara Waites şi contele explorau în continuare Madeira, uitându-se la clădirile vechi şi la bisericile pe care aristocraţii le găseau întotdeauna aşa de interesante.

El, unul, nu putuse niciodată să înţeleagă una ca asta. Bisericile erau făcute pentru botezuri, nunţi şi înmormântări, nu ca să te holbezi la ziduri şi ferestre.

Cabina era cufundată în întuneric. Jaluzelele fuseseră trase.

Joe vru să le dea la o parte, ca să pătrundă înăuntru razele soarelui, dar tresări când auzi o voce în urma lui zicând:

- Lasă-le aşa!

- îmi pare rău, stăpâne. Nu v-am văzut.

Lordul stătea la masă, cu mâinile împreunate, nemişcat.

Joe şovăi.

Nu avea cum să vadă faţa stăpânului său, dar din tensiunea trupului acestuia, îşi dădu seama că nu se simte bine.

- Să vă aduc ceva, stăpâne?

-Nu.

Cuvântul îi ieşi aproape automat din gură. Contele scoase un oftat, de parcă şi-ar fi amintit că trebuie să se comporte altfel.

- Nu, mulţumesc, zise el pe un ton ceva mai blând. Eşti liber în seara asta. Cred că plecăm curând. Poate că vrei să fii

pe punte la plecare.

- Prea bine, stăpâne.

Se retrase spre uşă, uimit. Şi în cealaltă jumătate a zilei fusese liber.

Povestea asta nu avea niciun sens.

Mai devreme, contele se afla într-o dispoziţie foarte bună. Oare ce se petrecuse de se produsese o asemenea transformare în atitudinea lui?

- O, Joe! Cred că o să vină un mesaj de la cineva care va cere ca bagajul domnişoarei Waites să fie trimis la ţărm. Roag-o pe una dintre cameriste să-i strângă lucrurile. Să aibă grijă să strângă totul.

Joe simţi cum îl apucă vertijul.

- Domnişoara Waites ne părăseşte, stăpâne?

Contele râse, iar Joe simţi cum i se zbârleşte părul pe piele. Sunetul era de-a dreptul sinistru.

- Nu, Joe! Nu ne părăseşte domnişoara Waites, ci lady Tamina Braithwaite. Se pare că am fost păcăliţi de fosta mea secretară. S-a întâlnit pe insulă cu logodnicul ei, iar şarada s-a terminat.

- Lady Tamina... logodnic... o!

- Ne-a dus de nas ca pe nişte proşti, Joe. Iată o lecţie de viaţă: să nu ai niciodată încredere într-o femeie, mai ales într-una care pretinde că e credincioasă.

- Da, stăpâne.

Joe ezită, cu mâna pe clanţa uşii.

- Nu vreau să vă supăraţi pe mine dacă spun prostii, dar domnişoara Waites, adică lady Tamina, a fost întotdeauna foarte generoasă şi săritoare. A fost foarte drăguţă cu Nancy când a aflat de existenţa ei. Nu îndrăznesc să fac vreo presupunere, dar cred că a avut un motiv bine întemeiat să pretindă a fi altcineva.

Contele se ridică brusc şi dădu jaluzelele la o parte, lăsând lumina asfinţitului să pătrundă înăuntru.

îşi fixă privirea asupra marinarilor care pregăteau plecarea.

în curând vor părăsi Madeira, iar el îşi va lăsa inima frântă în urmă.

Tamina! Ce nume frumos! I se potrivea de minune.

A

îşi vârî degetele în buzunare şi abia reuşi să-şi înăbuşe un geamăt.

Fusese pe punctul de a o cere în căsătorie.

A

îşi făcuse planuri foarte mari, inclusiv să-i cumpere un inel cu diamante şi safire de culoarea ochilor ei.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi declarat simţămintele? Dacă ar fi cerut-o de soţie? Ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul. Oare cât de ridicol ar fi arătat?

Oftă adânc.

- Da, Joe. Cred că i-a plăcut să se joace cu noi. A făcut-o ca să nu se plictisească până-şi va întâlni logodnicul. Din păcate, există unele femei care nu se gândesc la consecinţele actelor lor. Oricum, în curând vom pleca, iar lady Tamina va râde mult şi bine cu prietenii ei pe seama mea.

- Nu cred una ca asta. Domnişoara Waites, vreau să spun lady Tamina, a muncit foarte mult la cartea dumneavoastră. Asta nu a fost o păcăleală.

Contele se întorse la birou şi se uită peste numeroasele pagini ale manuscrisului. Remarcă scrisul frumos, mânuirea cuvintelor, listele bine făcute cu hărţi şi fotografii.

Toate erau munca ei.

Un zâmbet trist îi umbri faţa.

- Ai dreptate, Joe. Lady Tamina are o minte sclipitoare. E o tânără inteligentă şi muncitoare. Trebuie s-o recunosc. Acum, după ce a trecut şocul iniţial, îi urez multă fericire în viaţă. Deşi trebuie să admit că nu dau doi bani pe bărbatul pe care şi l-a ales ca soţ, domnul Edmund Newson.

Joe simţi cum îl trec fiorii.

Numele ăsta - era bărbatul pe care Nancy i-l arătase cu câteva ore în urmă la vila Mimosa, bărbatul care voia să păteze reputaţia unei tinere ca s-o oblige să-l ia de bărbat.

Era oare vorba de aceeaşi persoană?

- Stăpâne!

- Da, Joe, ce e?

- Nu vreau să spun iar prostii, dar am senzaţia că lady Tamina se află în mare pericol.

Soarele era la apus când Tamina ajunse la vila Mimosa.

Edmund o ajută să coboare de pe cal şi o conduse imediat înăuntru, nepermiţându-i să vadă nimic din împrejurimi.

Când ajunseră pe hol, ea se eliberă din strânsoarea lui.

- Trebuie să mă prezinţi prietenilor tăi, Edmund.

- O, sigur că da, Tamina. Dar cred... că se odihnesc înainte de cină. Aici, în Madeira se mănâncă târziu seara. Să te conduc acum într-o cameră. O să-ţi aduc imediat şi bagajele.

Tamina dădu din cap în semn de încuviinţare.

Era obosită şi o durea tot trupul de la hurducăturile calului.

Edmund nu era un bun călăreţ. îi plăcea prea mult să folosească biciul, iar călătoria nu fusese deloc confortabilă.

Deşi ştia că ar fi trebuit să insiste să vorbească mai întâi cu doamna Simmons înainte de a accepta invitaţia lui Edmund, gândul unei camere răcoroase şi a unui pat curat era mult mai îmbietor.

Edmund o conduse într-o cămăruţă de la etaj şi acceptă să trimită un servitor să-i ia bagajele de pe vapor. Tamina nu fu atentă la uşa care se închidea după ieşirea lui.

Se aruncă pe pat şi dădu drumul la lacrimile pe care şi le reprimase atâta vreme.

- Ivan! Ivan!

Avea senzaţia că inima i se va frânge în două.

O, ce mult îl iubea! Nu va avea niciodată şansa de a-i explica de ce îl păcălise, pretinzând că era altcineva.

Revăzu, pentru a nu ştiu câta oară, privirea întipărită pe chipul acestuia când Edmund îi dezvăluise identitatea şi numele adevărat.

Fusese surprins, apoi uluit şi, în cele din urmă, jignit Iar ea era cea care-i făcuse asta. Lui, un om atât de onorabil şi de cumsecade.

Cum nu avea stare, se ridică şi se plimbă prin odaie. Probabil aceea fusese altădată o cameră pentru copii, întrucât la ferestre erau zăbrele.

Aruncându-şi ochii pe geam, observă că vila Mimosa era situată pe vârful unui deal. De-acolo se vedea foarte bine portul din Funchal.

în depărtare, văzu un vapor îndepărtându-se de ţărm şi lăsând o dungă pe mare.

Era sigură că vaporul era „Diamantul albastru", mergând spre următoarea destinaţie şi purtând cu el toate speranţele şi visele ei, şi pe bărbatul pe care îl iubea.

în încăpere se făcea întuneric, iar Tamina stătea în continuare la fereastră, cufundată în gânduri, când i se păru că aude o uşoară bătaie în uşă.

Se îndreptă spre uşă.

Probabil sosise deja curierul cu bagajele ei. Nu se putu împiedica să se întrebe ce spusese contele când aflase de

asta.

Scoase un oftat şi-şi spuse că, probabil, nu avea nicio treabă cu asta. Era ferm convinsă că îl rugase pe Joe să împacheteze totul şi să le ducă la ţărm.

- Domnişoară Waites! Domnişoară Waites!

I se păru că recunoaşte vocea şi se întrebă dacă nu cumva visa.

- Nancy?

Uimită, Tamina apăsă pe clanţa uşii, dar nu se întâmplă nimic.

îşi dădu seama, îngrozită, că era încuiată înăuntru.

- Nancy, uşa nu se deschide. Ce se-ntâmplă? Unde e Edmund?

-Aşteptaţi o clipă, domnişoară Waites.

Alte clipe de tăcere, timp în care Tamina apăsă zadarnic cu amândouă mâinile pe clanţa uşii.

Dintr-odată, se auzi un clic, iar peste câteva momente Nancy deschidea larg uşa.

Cum îşi văzu stăpâna, îşi duse imediat degetul la gură.

- Nancy, eşti chiar tu. Nu-mi vine să cred. Intră! De ce era uşa încuiată? Cum ai...?

- Dacă am învăţat ceva de la vicleanul ăla de taică-meu, apoi acel ceva este cum să scot un lacăt.

A

In mintea Taminei se produsese un adevărat vălmăşag, însă de un lucru era sigură: nu se mai putea preface în faţa

Iui Nancy.

- Nancy, sunt sigură că o să ţi se pară ciudat ce am să-ţi spun, dar nu sunt domnişoara Tabitha Waites. De fapt, numele meu adevărat este Iady Tamina Braithwaite.

Nancy tăcu pentru câteva clipe, după care zâmbi.

- Astea explică multe lucruri care ne-au uimit pe mine şi pe Joe. Vorbeaţi aşa frumos, eraţi aşa de stăpână pe fiecare situaţie. Credeam că proveniţi dintr-o familie de seamă care a sărăcit. Ascultaţi-mă, acum, vă rog! Trebuie să fugiţi cât mai repede din casa asta.

Tamina se prăbuşi în pat, uimită de vehemenţa din vocea fetei.

- Dar de ce? Şi de ce era uşa încuiată? Nu înţeleg.

Fata trase adânc aer în piept.

- Domnul Newson a fost cel care v-a încuiat.

- Ce tot îndrugi acolo? Edmund? Dar de ce? M-a invitat să stau aici cu prietenii săi, familia Simmons. Am acceptat. Nu trebuia să mă reţină cu forţa.

- Tot ce ştiu este că săptămâna trecută l-am auzit vorbind cu domnul Simmons şi spunându-i că o va ţine pe fata cu care vrea să se căsătorească încuiată în vilă tot weekendul. Vor fi numai ei doi, pentru că familia Simmons împreună cu rudele va fi plecată la nişte prieteni, în celălalt capăt al insulei. Astfel veţi rămâne singură cu el, fără însoţitoare.

Tamina răsuflă greu şi-şi duse mâna la gât.

Chiar şi acum în timpurile moderne, ştia că reputaţia ei nu putea fi salvată, dacă ar sta singură cu un bărbat două nopţi.

- Dar chiar crede că în acest fel mă va determina să-i devin soţie? Chiar crede aşa ceva? Crede că părinţii mei ar accepta una ca asta, indiferent de cât de ştirbită îmi va fi reputaţia?

Nancy clătină din cap. Obiceiurilor celor din lumea bună îi depăşeau puterea de înţelegere.

Tamina se trezi dorindu-şi cu disperare ca lordul Daventry să fie acolo pentru a se consulta cu el. El ar fi ştiut ce trebuie făcut.

Numai că acum era la mile depărtare şi nu va afla de povestea asta decât atunci când bârfele se vor fi răspândit deja.

încercă să-şi alunge gândurile astea din minte.

Durerea de cap şi lacrimile vor trebui să aştepte până când va ieşi din această situaţie neplăcută.

- Trebuie să fug, să mă întorc imediat în oraş şi să cer adăpost la ambasadă. Ştii cumva unde-i în clipa asta domnul Newson, Nancy?

- în birou. Bea rachiul domnului Simmons.

- Atunci, ăsta-i momentul. Arată-mi pe unde să ies, Nancy. Vii cu mine?

Fata dădu din cap cu vigoare.

- Da, stăpână. Nu-mi place aici şi nu cred că ar trebui să plecaţi singură. E prea periculos.

Se duse şi luă un sfeşnic de pe noptieră.

Tamina zâmbi.

Nancy avea o înfăţişare fioroasă cu arma aceea în mână.

Era sigură că actele de violenţă nu erau necesare. Edmund nu era periculos.

O, Doamne! Până de curând îi fusese logodnic. Viclean şi mincinos, da.

Dar periculos?

O

Era ridicol.

Cu Nancy în urma ei, deschise uşa şi începu să se strecoare pe scară.

Tocmai ajunseseră în hol când o uşă se deschise brusc, iar în pragul ei se ivi Edmund.

- Tamina! Unde naiba crezi că te duci?

- Edmund! Habar nu aveam ce plan stupid ai pus la cale, dar te anunţ că nu mai rămân o clipă aici. Mă întorc la Funchal şi la ambasada Marii Britanii.

Edmund se înroşi la faţă din pricina furiei şi, spre uluirea Taminei, făcu un pas înainte şi o prinse de umeri.

- O, nu! NU ai să pleci nicăieri. Ai să rămâi cu mine aici tot weekendul. Şi, dacă nu vrei să rămâi de bunăvoie şi să te căsătoreşti cu mine, atunci o să stai cu forţa, dar tot vei sfârşi prin a-mi deveni soţie.

[Tamina se luptă să se elibereze din strânsoare, însă braţele acestuia erau prea puternice, iar când îşi înfipse degetele în pielea ei delicată începu să ţipe.

Era neputincioasă când brusc, auzi un strigăt de durere şi-l văzu căzând.

Tamina se întoarse. Edmund zăcea gemând la picioarele ei, iar Nancy se uita la el, cu acel sfeşnic în mână. îl lovise aşa de puternic, încât acesta îşi pierduse cunoştinţa.

I - Nancy, ce-ai făcut? E mort?

- Mort? Nici vorbă. E prea puternic. Trebuie să fugim imediat. O să-şi revină curând. Aşa că, grăbiţi-vă, stăpână. Trebuie să fugim de-aici.

Capitolul 10

Tamina rămase nemişcată câteva clipe, sub impresia şocului. Edmund zăcea la picioarele ei. în locul de pe cap unde îl lovise Nancy se vedea sânge.

Abia acum înţelese cu adevărat că acest bărbat, pe care crezuse cândva că îl iubeşte, voise s-o oblige să se căsătorească cu el. Cu toate astea, îi venea greu să lase un om în suferinţă.

Dar Nancy o trase de mână, făcând-o să nu se mai simtă vinovată.

Prima ei responsabilitate era s-o ia pe Nancy şi să fugă de-acolo.

Din fericire, vor apărea servitorii care îl vor ajuta să-şi revină.

- Repede! Să ne grăbim!

Tamina o luă după Nancy printr-un coridor imens şi prin bucătărie, ignorând privirile uluite ale celor două bucătărese care pregăteau ceva la cuptor.

- Trebuie să ne întoarcem în Funchal, zise Tamina când ajunseră în curte şi apoi într-o livadă. Apoi, o să mă duc imediat la ambasadă şi le spun ce s-a întâmplat.

- Dar nu putem s-o luăm pe drum, stăpână. Omul ăla nebun are cal şi ne prinde imediat din urmă. O, ce mult mi-aş dori ca Joe să fie aici. El ar şti ce trebuie făcut.

- Mă tem că Joe şi contele sunt pe mare în clipa asta, zise Tamina în timp ce-şi croiau drum printre copaci.

Era foarte multă umiditate în aer, iar pentru câteva clipe tânji după briza mării de care avea parte pe vapor.

Nu putea s-o spună cu voce tare, dar îşi dorea la fel de mult ca şi Nancy ca bărbatul pe care îl iubeşte să fie alături de ea şi s-o ajute.

Dintr-odată, Nancy tresări, se poticni şi ţipă când constată că piciorul i se prinsese de o rădăcină şi că-şi scrântise glezna.

-Au!

- Nancy, ce s-a întâmplat? Te simţi bine? Eşti în stare să mergi?

Nancy se străduia din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile. Durerea de la gleznă era îngrozitoare, însă nu avea de gând să-i spună stăpânei cât de mult suferea.

Se sprijini de trunchiul unui copac ca să-şi recapete răsuflarea.

- Mi-am scrântit glezna. La început m-a durut foarte tare, dar acum mă simt ceva mai bine. Poate că ar trebui să plecaţi fără mine. 0 să ajungeţi mai repede.

Tamina păru şocată de o asemenea perspectivă.

Auzise o mulţime de poveşti despre onoare şi curaj de la tatăl şi fraţii ei.

îşi spuse că nu ar putea-o lăsa niciodată pe Nancy pradă furiei lui Edmund.

- Prostii! zise ea uitându-se la piciorul care se umfla cu fiecare clipă. Trebuie să punem un bandaj.

Fără să mai stea pe gânduri, îşi rupse mâneca de la rochia ei albă, devenită acum neagră de la noroi şi-i strânse glezna lui Nancy.

- Aşa! Ar trebui să te ajute. Acum, ţine-te de mine şi o să ne deplasăm aşa... sprijinite una de alta. Aproape că am ieşit din livadă. Cred că ne aflăm în vârf, nu? E clar că o să găsim pe-acolo o cărare care să ne ducă jos, la Funchal.

Avea dreptate.

Pe jumătate purtând-o pe Nancy care şchiopăta, Tamina părăsi adăpostul copacilor, ajungând pe vârful plin de iarbă.

Aerul umed dispăru imediat, iar Tamina trase adânc aer în piept. Dinspre Atlantic venea briza mării.

Era aproape dimineaţă, iar căldura începuse deja să-şi

facă simţită prezenţa.

Tamina se întrebă dacă oare contele nu stătea pe puntea vaporului, blestemând ziua când o angajase pe Tabitha Waites ca secretară.

Chiar şi când o trăgea pe Nancy după ea, Tamina nu-şi putea lua gândul de la conte.

Până şi perfidia lui Edmund dispăruse undeva, într-un ungher al minţii sale.

Gândurile îi fură întrerupte în clipa când o auzi pe Nancy respirând greu.

- Stăpână, se aude un cal venind. Ii aud tropotul.

Cele două fete se opriră şi se întoarseră.

Cu inima cât un purice, Tamina îşi dădu seama că Nancy avea dreptate.

Un călăreţ venea în galop spre ele. Putea să-i vadă sângele de pe faţă.

Era Edmund Newson!

Contele şi Joe părăsiră „Diamantul albastru" cu câteva clipe înainte ca acesta să plece spre următoarea destinaţie a călătoriei.

- La vila Mimosa, vă rog, îi porunci contele vizitiului, căruia îi aruncă mai mulţi bani. O să-ţi mai dau dacă zbori cu trăsura asta.

- Eşti sigur că acolo a spus Newson că o s-o ţină închisă pe cea pe care vrea s-o răpească? îl întrebă el pe Joe.

Tamina răpită! Aproape că nu-i venea să rostească aceste vorbe.

Se afla în mare pericol şi abia acum putea recunoaşte faţă de el însuşi că o iubeşte.

Fie că era Tabitha Waites sau lady Tamina Braithwaite era iubirea lui şi va face tot ce-i stă în putinţă ca s-o salveze. Tânărul valet încuviinţă, neîndrăznind să mai scoată vreo vorbă. Era îngrozit. Când văzu furia întipărită pe chipul acestuia, i se făcu milă de Edmund Newson. Nu şi-ar fi dorit să fie în pielea acestuia când contele o să-l prindă.

Soarele era la asfinţit când ajunseră la vila Mimosa.

Porţile de fier erau larg deschise.

- Tamina! Tamina, eşti aici? strigă contele. Răspunde-mi! Sunt Ivan. Nu te teme. Am venit să te iau.

Dar niciun răspuns nu veni, iar uşile erau bine închise.

- Ştiu unde e intrarea de la bucătărie, stăpâne.

- Să ne grăbim, atunci.

Dar, pe când se îndreptau spre spatele casei, simţi cum îl cuprinde groaza. Oare ce vor găsi?

Se îndoia că Newson era în toate minţile, iar de un nebun trebuie să te fereşti.

Tamina s-ar fi luptat cu siguranţă cu el. Oare a rănit-o cumva?

Contele ştia că nu va mai avea linişte până nu va afla adevărul.

Câteva vorbe schimbate cu o servitoare îi trimise în livadă, apoi în vârf.

- De ce or fi luat-o pe-aici, stăpâne? întrebă Joe. De ce nu s-au îndreptat spre oraş?

Contele iuţi pasul.

Servitoarea îi spusese foarte clar că fetele fugiseră din casă. Amândouă păreau speriate, de parcă toţi demonii din iad erau pe urmele lor.

- Băiatul de la bucătărie a zis că Newson a părăsit casa călare la puţină vreme după ce lady Tamina şi Nancy plecaseră. Cred că lady Tamina şi-a dat seama că vor putea fi imediat prinse dacă o iau pe drumul principal. Nu şi-a pierdut cumpătul, chiar dacă era speriată.

Pe când mergeau printre copaci, contele se opri dintr-odată ca să ridice ceva de la pământ.

- Uite! Bucata asta de muselină. în alb cu galben, cred că e din rochia ladyei Tamina.

Contele o duse la buze. Putea să simtă aroma de lavandă şi trandafiri, parfumul fiinţei dragi.

Joe se încruntă.

- Cred că au folosit o bucată din rochia domnişoarei ca un fel de bandaj, stăpâne. Deci, una dintre ele a fost rănită.

Şi, cu o privire mai grăitoare decât orice cuvinte, o luară amândoi la goană, spre vârf, temându-se de ce-ar putea găsi acolo. La apariţia lui Edmund, Tamina o ţinea pe Nancy de

umeri. Avea o dâră de sânge la frunte, însă ceea ce o speria erau ochii de nebun ai acestuia.

Ştia că nu avea unde să fugă, dar era hotărâtă să lupte şi să-i arate că nu-i este teamă.

Edmund coborî din şa, după care se îndreptă spre ea.

-Aşadar, draga mea, nu ţi-a prea plăcut ospitalitatea mea. Te asigur că, după ce vei fi petrecut weekendul cu mine, o să fii mai mult decât încântată să redevii logodnica mea.

Privirea Taminei se umbri.

- Edmund, ţi-ai pierdut minţile? Crezi că mă poţi ţine închisă ca pe o sclavă? Sau trăieşti în alt secol? E ridicol.

- Asta spui tu acum, dar o să-ţi schimbi părerea repede.

- Stăpână, şi-a ieşit din minţi, şopti Nancy. Uitaţi-vă la ochii lui. Aveam un câine care arăta tot aşa. Tata a trebuit să-l omoare.

Tamina ridică ochii cu mult curaj.

- Edmund, gândeşte-te la ce faci. Lordul Daventry o să vrea să afle unde sunt. Nu e genul de bărbat pe care să ţi-l doreşti ca duşman.

Edmund râse ca un nebun.

- Contele, aşa-zisul tău salvator, e acum departe pe mare. Nu prea are cum să te ajute. De fapt, mai devreme în oraş nu prea dădea semne că te place foarte mult. Oare ce ai făcut de l-ai supărat într-un asemenea hal? Aşa că, vezi tu, nu are rost să strigi după el. De altfel, aristocraţii ăştia nu au niciun pic de curaj când vine vorba de lupta corp la corp. Sunt folositori numai când oamenii obişnuiţi se află în linia întâi, luptându-se şi murind sub comanda lor.

- Ce tot îndrugi acolo, Edmund? Ivan e de o sută de ori mai bun decât tine.

- O, acum e Ivan, nu?

Privirea îi deveni şi mai sălbatică.

- Aşadar, nu eşti chiar atât de inocentă pe cât ar fi putut crede cineva.

în timp ce Tamina rămăsese fără replică, neştiind ce să spună la o asemenea insultă, Nancy făcu şchiopătând câţiva paşi înainte şi începu să-l apostrofeze:

- Nemernicule. Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti în acest fel stăpânei? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Se năpusti asupra lui şi începu să-l lovească în piept.

Edmund începu să râdă şi făcu un pas înapoi. Privirea îi deveni şi mai feroce.

Chiar dacă era mică de statură, Nancy trăise pe străzile Londrei şi învăţase cum să se lupte încă de când învăţa să meargă.

Edmund începu să ţipe când fata îşi înfipse unghiile în faţa lui. încercă să-i dea mâinile la o parte.

Dar ea se agăţă de el ca un terier de un şobolan.

- Ai grijă!

Tamina alergă spre ea în clipa când văzu că Nancy se apropie tot mai mult de marginea prăpastiei. Dedesubt, erau numai stânci şi marea.

Nancy încercă să-şi păstreze echilibrul, dar piciorul cu glezna scrântită cedă.

Tamina întinse mâna, ca s-o tragă, dar când se întoarse, pământul îi fugi de sub picioare.

Cu ultimele puteri, o împinse pe Nancy spre un loc sigur, iar ea se prăbuşi în prăpastie.

In timp ce încerca să se salveze agăţându-se de pământul căzut de sus, i se păru că aude zgomotul unei lupte şi vocea contelui strigându-i numele cu disperare:

- Tamina!

Tamina ţipa în timp ce încerca să găsească o bucată de pământ de care să se agaţe pentru a nu se prăbuşi în mare.

Ca prin minune, atinse cu picioarele o stâncă tare, iar în stânga găsi o rădăcină de care să se agaţe.

Privi în sus şi, spre marea ei bucurie, faţa contelui se zări pe marginea prăpastiei.

- Tamina, draga mea. O, Doamne! Nu te mişca. Absolut deloc.

- Ivan! Te-ai întors pentru mine.

- Credeai că am să te părăsesc? E numai vina mea. O!

Tamina scoase un ţipăt uşor când rădăcina dădu semne că

se va desprinde de pământ.

- Ivan!

A

Insă acesta dispăruse.

Tamina rămase cât de nemişcată putu, refuzând să se uite în jos la stâncile ascuţite şi la valurile înspumate.

In pofida situaţiei disperate în care se afla, o parte din inima ei cânta de fericire. Ii spusese "draga mea".

Probabil că o iertase pentru că îl minţise.

Sentimentele ei erau împărtăşite.

0 iubea! Chiar dacă nu va mai trăi, ştia că aflase ce înseamnă bucuria extatică de a fi iubit.

- Tamina!

Contele se întorsese. Era uşor aplecat asupra prăpastiei. In mâini ţinea căpăstrul de la calul lui Edmund.

- Ascultă-mă bine! O să cobor căpăstrul. Când ajunge la tine, îl prinzi cu o mână, apoi cu amândouă şi dai drumul la rădăcină.

- Ivan!

Tamina era îngrozită.

- Ştiu, dar trebuie să ai încredere în mine. Eu şi cu Joe o să te tragem de-acolo. Braţele şi umerii te vor durea, nu ţi-o ascund. Dar nu o putem face decât dacă ai încredere în mine. Bine?

Ea privi ochii aceia pe care-i îndrăgea tot mai mult.

Contele se albise la faţă şi era încordat. îşi aruncase jacheta şi stătea cu acel căpăstru pe marginea prăpastiei.

- Am încredere în tine pe vecie.

Se priviră cu dragoste.

Contele coborî încetişor căpăstrul, numai că acesta nu era suficient de mare ca să ajungă până la ea. Va trebui să se întindă ca să ajungă la el.

- E prea scurt, stăpâne, murmură Joe cu disperare. Nicio femeie nu ar putea ajunge la el.

- Crede-mă că această femeie poate, zise el cu convingere.

Tamina trase adânc aer în piept şi închise ochii.

O bună bucată de timp, prăpastia, stâncile, marea dispărură din minte. Avea opt ani şi se afla împreună cu fraţii ei, Peter şi Guy, pe marginea râului care curgea pe moşia Braithwaite din Devon. Aceştia insistau că e suficient de mare să se joace cu ei.

în glumă, o forţară să sară de pe o stâncă pe alta. Unul dintre ei se afla în spate, ca s-o prindă dacă alunecă, dar asta nu-i uşură cu nimic misiunea, iar ea învăţase să fie curajoasă, să rişte şi să aibă încredere în cei pe care-i iubeşte.

Deschise ochii, trase adânc aer în piept şi-l privi pe conte în ochi.

Dacă asta era ultima imagine pe care s-o mai vadă, apoi aşa să fie. Dădu drumul la rădăcină şi sări. în clipa aceea, simţi cum stânca de sub picioare se prăbuşeşte. Pentru câteva secunde rămase suspendată în aer.

Funia îi tăia pielea şi trebui să se abţină să nu plângă.

Apoi, cei doi bărbaţi o traseră în sus, iar în clipa următoare era în braţele contelui.

Minute bune niciunul dintre ei nu deschise gura.

El o strânse pe Tamina la piept.

- Dar Edmund? întrebă ea într-un târziu.

Vocea contelui deveni dintr-odată aspră şi rece.

- A luat-o la sănătoasa. Ducă-se pe pustii! NU o să îndrăznească să-şi mai arate faţa de laş în Anglia. Tamina, draga mea! Credeam că nu am să te mai văd niciodată. Credeam că mândria mea prostească o să mă coste ce am mai scump pe lume. Nici nu ştii ce a fost în mintea mea când am auzit de planul nemernicului ăla de Newson. Ar fi trebuit să te ascult şi să te las să-mi spui de ce ai pretins că eşti altcineva.

Ea îi zâmbi.

- Mândria mi-a cauzat la fel de multe probleme ca şi ţie, Ivan dacă nu aş fi fost atât de preocupată de propriile mele simţăminte, ţi-aş fi spus imediat cine sunt. Că voiam să fug din Londra

ca să scap de un bărbat fără onoare. Altminteri, nu aş fi avut şansa de a călători cu tine şi de a mă îndrăgosti. Nu mi-am pierdut niciodată încrederea în tine. Imediat ce ţi-am auzit vocea, am ştiut că sunt în siguranţă, stăpâne.

îi zâmbi, iar el îşi simţi inima săltându-i de bucurie.

- Eşti sigur că nu preferi să fiu domnişoara Tabitha Waites? La urma urmei, de ea te-ai îndrăgostit, nu de lady

Tamina Braithwaite.

El râse încetişor.

- Domnişoara Tahitha era, într-adevăr, o tânără foarte hotărâtă şi încăpăţânată. Da, de ea m-am îndrăgostit. Probabil de prima dată când am văzut-o şi când purta pălăria aia ridicolă.

- Mare păcat că nu te-ai îndrăgostit de lady Tamina când ai văzut-o pentru prima dată. De fapt, dacă nu mă înşală memoria, la balul dat de familia Mercer, credeai că sunt o tânără imprudentă, care ar fi trebuit să fie deja la culcare, nu să stea să-i încurce pe oamenii mari pe ringul de dans.

Contele se încruntă, dar când se uită în ochii de safir ai Taminei, înţelese că ea fusese pasărea paradisului, cea care îl prevenise cu privire la duplicitatea ladyei Eunice.

- Când ţi-ai dat seama că ne cunoaştem? o întrebă el încântat.

Tamina zâmbi.

- îmi tot spuneam că te-am mai văzut undeva, dar nu mi-am amintit decât puţin mai devreme, când eram pe marginea prăpastiei.

- Aşadar, când o să-i cer mâna tatălui tău, pot să afirm cu toată sinceritatea că ne cunoaştem de ceva mai mult timp decât credeam.

Expresia întipărită pe chipul Taminei se transformă într-una de profund devotament.

- îmi iubesc părinţii şi nu mi-aş dori să-i rănesc în vreun fel. Dar, chiar dacă ei nu sunt de acord, tot o să mă căsătoresc cu tine. Mi-eşti suflet-pereche, bărbatul pe care l-am visat întotdeauna. Te iubesc cu toată fiinţa mea.

- înseamnă că avem acelaşi vis, draga mea Tamina. Te iubesc din adâncul inimii şi aştept cu nerăbdare ziua când o să-mi devii soţie.

Spunând acestea, îşi pecetlui vorbele printr-un sărut.

După trei luni, chiar înainte de Crăciun, avu loc o nuntă în biserica din Braithwaite, satul situat între dealurile din Devon, parte a vastei proprietăţi Braithwaite.

Mama Taminei, îmbrăcată într-o rochie cenuşie, îşi făcuse apariţia însoţită de cei doi fii ai ei ca să participe la fericitul eveniment din viaţa fiicei sale. Erau prezenţi reprezentanţi ai tuturor marilor familii din ţinut. Veniseră şi lordul şi lady Mercer împreună cu fiica lor, Mary-Rose.

Ducele şi ducesa de Marlow cu fiica lor, Charlotte, domnişoara de onoare a Taminei. Mai era şi contesa Lichley, naşa Taminei.

Aceştia se amestecară cu oamenii locului.

Tamina şi contele aveau şi doi oaspeţi speciali.

Aşezaţi foarte aproape de altar, domnul şi doamna Goodall aşteptau începutul ceremoniei.

Nancy îşi pleca din când în când privirea asupra verighetei de aur de pe inelarul mâinii stângi. Nu credea să existe o fiinţă mai fericită decât ea pe lume.

Parcă vedea şi acum privirea întipărită pe chipul tatălui ei când îl anunţase că s-a căsătorit.

Contele, care aştepta în faţa altarului, începuse să dea semne de nerăbdare. Se tot întreba de ce durează atât. Dar când începură să se audă acordurile muzicii, iar el îşi întoarse capul, ceea ce văzu, îl lăsă fără respiraţie.

- O să te iubesc mereu, draga mea Tamina îi şopti el. Parcă am aşteptat o mie de ani ca să trăiesc acest moment glorios.

- Te iubesc, te ador, dragul meu. Iubirea mea pentru tine e nesfârşită şi aşa va fi mereu, pentru că m-ai făcut cea mai fericită femeie de pe pământ.

Iubirea lor nu era una ascunsă, ci una împărtăşită, una de care se vor bucura mereu ca soţ şi soţie.

Apoi, când pastorul se apropie de ei, se simţiră înălţaţi de frumuseţea şi minunea sentimentelor pe care le aveau unul pentru celălalt până în Regatul Iubirii.

Sfârşit.